

<p>ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΣΑΜΑΡΕΙΤΙΔΟΣ ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ Προκαταρκτικά. (Σελ. 74-78). Ἀλλά ἀντί τοῦ Δεῦτε προσκυνήσωμεν... Χριστός ἀνέστῃ... (γ'). Εἰρῃνικά. (Σελ. 14-16). Κύριε ἐκέκραξα... (Σελ. 37-38). Τροπάρια. Ἀναστάσιμα. Τὸν ζωποῖόν σου Σταυρόν, ἀπαύστως προσκυνοῦντες Χριστέ ὁ Θεός, τὴν τριήμερόν σου Ἀνάστασιν δοξάζομεν· δι' αὐτῆς γὰρ ἀνεκαίνισας, τὴν καταφθαρεῖσαν τῶν ἀνθρώπων φύσιν Παντοδύναμη· καὶ τὴν εἰς οὐρανοὺς ἄνοδον, καθυπέδειξας ἡμῖν, ὡς ὁ μόνος ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος. Τοῦ ξύλου τῆς παρακοῆς, τὸ ἐπιτίμιον ἔλυσας Σωτήρ, τῷ ξύλῳ τοῦ Σταυροῦ ἐκουσίως προσῳλοθεῖς, καὶ εἰς Ἄιδου κατελθὼν Δυνατέ, τοῦ θανάτου τὰ δεσμά, ὡς Θεός, διέρρηξας· διὸ προσκυνοῦμεν τὴν ἐκ νεκρῶν σου Ἀνάστασιν, ἐν ἀγαλλιάσει βοῶντες· Παντοδύναμη Κύριε δόξα σοι. Πύλας Ἄιδου συνέτριψας Κύριε, καὶ τῷ σῶ θανάτῳ, τοῦ θανάτου τὸ βασίλειον ἔλυσας, γένος δὲ τὸ ἀνθρώπινον, ἐκ φθορᾶς ἠλευθέρωσας, ζωὴν καὶ ἀφθαρσίαν τῷ κόσμῳ δωροσάμενος, καὶ τὸ μέγα ἔλεος. Δεῦτε ἀνυμνήσωμεν λαοί, τὴν τοῦ Σωτῆρος</p>		<p>ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΣΑΜΑΡΕΙΤΙΔΟΣ ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ Προκαταρκτικά. (Σελ. 74-78). Ἀλλά ἀντί τοῦ Δεῦτε προσκυνήσωμεν... Χριστός ἀνέστῃ... (γ'). Εἰρῃνικά. (Σελ. 14-16). Κύριε ἐκέκραξα... (Σελ. 37-38). Τροπάρια. Ἀναστάσιμα. Τὸ ζωποῖόν σου Σταυρό προσκυνώντας ἀκατάπαυστα, Χριστέ Θεέ μας, τὴν τριήμερή σου Ἀνάστασιν δοξάζουμε. Διότι μὲ αὐτὴν ἀνακαίνισες τὴ φθαρμένον φύσιν τῶν ἀνθρώπων, Παντοδύναμη. Καὶ μᾶς ὑπέδειξες τὴν ἄνοδο στὸν οὐρανόν, ὡς ὁ μόνος ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος. Τὴν τιμωρία τοῦ δένδρου τῆς παρακοῆς (τοῦ δένδρου τῆς γνώσεως) τὴν κατέλυσες, Σωτήρα, καρφωμένος θε- ληματικά ἐπάνω στό ξύλο τοῦ Σταυροῦ. Καὶ κατεβαί- νοντας στὸν ἄδ, Δυνατέ, διέλυσες τοῦ θανάτου τὰ δε- σμά, ὡς Θεός. Γι' αὐτό προσκυνοῦμε τὴν Ἀνάστασή σου ἀπὸ τοὺς νεκρούς, φωνάζοντας μὲ ἀγαλλίασιν· Παντο- δύναμη Κύριε, δόξα σοι. Τίς πύλες τοῦ ἄδ τίς συνέτριψες, Κύριε, καὶ μὲ τὸ δικό σου θάνατο διέλυσες τὸ βασίλειο τοῦ θανάτου, καὶ ἠλευθέρωσες ἀπὸ τῆ φθορᾶ τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων. Γι' αὐτό προσκυνοῦμε τὴν Ἀνάστασή σου ἀπὸ τοὺς νε- κρούς, φωνάζοντας μὲ ἀγαλλίασιν· Παντοδύναμη Κύριε, δόξα σοι. Ἐλάτε νὰ ἀνυμνήσουμε, λαοί, τὴν τριήμερον</p>
------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	--	---------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------

τριήμερον Ἐγερσιν, δι' ἧς ἐλυτρώθῃμεν τῶν τοῦ Ἄιδου ἀλύτων δεσμῶν, καὶ ἀφθαρσίαν καὶ ζωὴν, πάντες ἐλάβομεν κράζοντες· ὁ σταυρωθεὶς, καὶ ταφεὶς, καὶ ἀναστάς, σῶσον ἡμᾶς τῇ Ἀναστάσει σου, μόνη Φιλάνθρωπε.

Τῆς Μεσοπεντηκοστῆς.

Πάρεστιν ἡ μεσότῃς ἡμερῶν, τῶν ἐκ σωτηρίου ἀρχομένων Ἐγέρσεως, Πεντηκοστῆ δὲ τῇ θείᾳ σφραγιζομένων, καὶ λάμπει τὰς λαμπρότητας ἀμφοτέρωθεν ἔχουσα, καὶ ἐνοῦσα τὰς δύο, καὶ παρῆναι τὴν δόξαν προφαίνουσα, τῆς δεσποτικῆς Ἀναλήψεως σεμνύνεται.

Ἦκουσε καὶ εὐφράνθη ἡ Σιών εὐαγγελισθεῖσθαι τῆς Χριστοῦ Ἀναστάσεως, οἱ δὲ πιστοὶ αὐτῆς γόννοι ἠγαλλιῶσαντο, τοῦτον θεασάμενοι, καὶ ἐκπλύνοντα Πνεύματι, ῥύπον χριστοκτονίας, εὐτρεπίζεται πανηγυρίζουσα, τὴν τῶν ἐκατέρων εὐφρόσυνον μεσότῃα.

Ἦγγικεν ἡ τοῦ θείου δαψιλῆς, χύσις ἐπὶ πάντας, ὥσπερ γέγραπται, Πνεύματος, ἡ προθεσμία κορύπτει, ἡμισευθεῖσα, τῆς μετὰ Χριστοῦ θάνατον, καὶ ταφὴν, καὶ Ἀνάστασιν, παρ' αὐτοῦ δεδομένῃς, ἀψευδοῦς Μαθηταῖς ὑποσχέσεως, τὴν τοῦ Παρακλήτου δολούσθαι ἐπιφάνειαν.

Τῆς Σαμαρείτιδος.

Ἐπὶ τὴν πογὴν ἐπέστο, ἡ πογὴ τῶν θαυμάτων, ἐν τῇ ἕκτῃ ὥρᾳ, τῆς Εὐας ζωογῆσαι καρπὸν· ἡ γὰρ Εὐα ἐν ταύτῃ ἐξελέλυθεν ἐκ τοῦ

Ἀνάστασθαι τοῦ Σωτήρα, μετὰ τὴν ὁποία λυτρωθήκαμε ἀπὸ τὰ ἄλυτα δεσμά τοῦ ἄδῃ, καὶ λάβαμε ἀφθαρσία καὶ ζωὴ ὅλοι κράζοντας· Ἐσύ, ὁ ὁποῖος σταυρώθηκες καὶ θάφθηκες καὶ ἀναστήθηκες, σῶσε μας μετὰ τὴν ἀνάστασίν σου, μόνη Φιλάνθρωπε.

Τῆς Μεσοπεντηκοστῆς

Εἶναι παρούσα ἡ μέσῃ τῶν ἡμερῶν πού ἀρχίζου ἀπὸ τῆ σωτηριώδῃ Ἀνάστασθαι καὶ ἐπισφραγίζονται μετὰ τὴν Ἁγία Πεντηκοστή· Καὶ λάμπει ἔχοντας τίς λαμπρότητες καὶ ἀπὸ τίς δύο καὶ ἐνώνοντας τίς δύο, καὶ καμαρώνει παρουσιάζοντας προκαταβολικά ὅτι εἶναι παρούσα ἡ δόξα τῆς Ἀναλήψεως τοῦ Κυρίου.

Ἰκουσε καὶ εὐφράνθη ἡ Ἱερουσαλήμ, ὅταν ἀναγγέλθη ἡ Ἀνάστασθαι τοῦ Χριστοῦ· Καὶ τὰ πιστὰ τέκνα τῶν σκίρτησαν ἀπὸ ἀγαλλίας βλέποντας τὸν ἴδιο, καὶ βλέποντάς τον νὰ ξεπλύνει μετὰ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα τὸν μολυσμὸ τοῦ φόνου τοῦ Χριστοῦ· Στολίζεται πανηγυρίζοντας τὴ χαρμόσυνῃ μέσῃ τῶν δύο ἑορτῶν.

Ἐπλοσίασε ἡ πλούσια ἔκχυση (ἐπιφοίτησθαι) τοῦ Ἁγίου Πνεύματος σὲ ὅλους, τὸ ἀνακορύπτει ἡ χρονικὴ στιγμή, πού βρίσκεται στή μέσῃ τῆς ἀδιάψευστῆς ὑποσχέσεως, πού δόθηκε ἀπὸ τὸν Χριστὸ στοὺς Μαθητῆς μετὰ τὸν θάνατό του καὶ τὴν ταφὴν καὶ τὴν Ἀνάστασθαι, ἡ ὁποία ὑπόσχεσθαι φανέρωνε τὴν ἐμφάνισθαι τοῦ Παρακλήτου (τοῦ Ἁγ. Πνεύματος).

Τῆς Σαμαρείτιδος.

Ἡ πογὴ τῶν θαυμάτων ἐμφανίσθηκε στό πογάδι κατὰ τὴ δωδεκάτῃ ὥρᾳ, γιὰ νὰ συλλάβει τὴν ἀπόγονο τῆς Εὐας· Διότι ἡ Εὐα αὐτὴ τὴν ὥρᾳ βγήκε ἀπὸ τὸν πα-

Παραδείσου, ἀπάτη τοῦ ὄφεως. Ἦγγικεν οὖν ἡ Σαμαρεῖτις ἀντλήσαι ὕδωρ· ἦν ἰδὼν ἕφ' ὁ Σωτῆρ· Δός μοι ὕδωρ πιεῖν, καὶ γὰρ ὕδατος ἀλλομένου ἐμπλήσω σε, καὶ εἰς τὴν πόλιν δραμοῦσα ἡ σώφρων, τοῖς ὄχλοις ἀνήγγειλεν εὐθύς· Δεῦτε, ἴδετε Χριστὸν τὸν Κύριον, τὸν Σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἐπὶ τὸ φρέαρ ὡς ἦλθεν ὁ Κύριος, ἡ Σαμαρεῖτις ἠρώτα τὸν εὐσπλαγχνον· Παράσχου μοι τὸ ὕδωρ τῆς πίστεως, καὶ λήψομαι τῆς κολυμβήθρας τὰ νάματα, ἀγαλλίασιν καὶ λύτρωσιν, Ζωοδότα, Κύριε δόξα σοι.

Ὁ συνάναρχος καὶ συναῖδιος Υἱός, καὶ Λόγος τοῦ Πατρός, ἐπὶ τὴν πογὴν ἐπέστῃ, ἡ πογὴ τῶν ἰαμάτων, καὶ γυνὴ ἐκ τῆς Σαμαρείας ἀντλήσαι ὕδωρ παραγέγονεν, ἦν ἰδὼν ἕφ' ὁ Σωτῆρ· Δός μοι ὕδωρ πιεῖν, καὶ ἀπελθοῦσα φώνῃσόν σου τὸν ἄνδρα. Ἡ δέ, ὡς ἀνθρώπῳ διαλεγομένῃ, καὶ οὐ Θεῷ, λαθεῖν σπουδάζουσα ἔλεγεν· οὐκ ἔχω ἄνδρα, καὶ ὁ Διδάσκαλος πρὸς αὐτήν· Ἀλλ' ἔγωγε εἶπας, οὐκ ἔχω ἄνδρα· πέντε γὰρ ἔσχες, καὶ νῦν ὄν ἔχεις οὐκ ἔστι σου ἀνὴρ. Ἡ δέ, ἐπὶ τῷ ῥήματι ἐκπλαγεῖσα, καὶ εἰς τὴν πόλιν δραμοῦσα, τοῖς ὄχλοις ἐπεβόα, λέγουσα· Δεῦτε ἴδετε Χριστόν, ὃς δωρεῖται τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα...

Παρὰ τὸ φρέαρ τοῦ Ἰακώβ, εὐρῶν ὁ Ἰησοῦς τὴν Σαμαρεῖτιδα, αἰτεῖ ὕδωρ παρ' αὐτῆς ὁ νέφεσι

ράδεισο ἐξ αἰτίας τῆς ἀπάτης τοῦ διαβόλου. Πλοσίασε λοιπόν ἡ Σαμαρεῖτισσα νὰ πάρει νερό· τὴν ὁποία βλέποντας ὁ Σωτῆρας εἶπε· Δός μοι νὰ πιῶ νερό καὶ ἐγὼ θὰ σέ γεμίσω μὲ ὀρμῃτικό νερό· Καὶ ἀφοῦ ἦλθε στὴν πόλῃ ἡ συνειδή, ἀνάγγειλε ἀμέσως στὰ πλήθῃ· Ἐλᾶτε νὰ δεῖτε τὸν Χριστό τὸν Κύριο, τὸν Σωτῆρα τῶν ψυχῶν μας.

Ὅταν ὁ Κύριος ἦλθε στό πογάδι, ἡ Σαμαρεῖτισσα παρακαλοῦσε τὸν εὐσπλαχνο· Δός μοι τό νερό τῆς πίστεως καὶ θὰ δεχθῶ τὰ νερά τῆς κολυμβήθρας, δηλαδὴ ἀγαλλίασῃ καὶ λύτρωσῃ· Ζωοδότα Κύριε, δόξα σ' ἐσένα.

Ὁ Υἱός καὶ Λόγος τοῦ Πατέρα, πού μαζί του δέν ἔχει ἀρχὴ καὶ εἶναι αἰώνιος, ἦλθε στὴν πογὴ ἢ πογὴ τῶν θεραπειῶν· καὶ κάποια γυναῖκα ἀπὸ τῆ Σαμαρεία ἦλθε νὰ πάρει νερό· τὴν ὁποία βλέποντας ὁ Σωτῆρας εἶπε· Δός μοι νερό νὰ πιῶ, καὶ πήγαινε καὶ φώναξε τὸν ἄνδρα σου. Ἐκεῖνῃ ὁμως συζῳτώντας μαζί του ὡς μὲ ἄνθρωπο καὶ ὄχι Θεό, προσπαθώντας νὰ διαφύγει τὴν προσοχὴ του ἔλεγε· Δέν ἔχω ἄνδρα· Καὶ ὁ Διδάσκαλος τῆς εἶπε· Ἀλήθεια εἶπες, λέγοντας δέν ἔχω ἄνδρα, γιατί εἶχες πέντε, καὶ τώρα αὐτόν πού ἔχεις δέν εἶναι ἄνδρας σου. Κι ἐκεῖνῃ μένοντας ἐκπληκτῃ ἀπὸ τὸν λόγο του καὶ ἀφοῦ ἔτρεξε στὴν πόλῃ, ἐφώναζε δυνατὰ λέγοντας στὰ πλήθῃ· Ἐλᾶτε νὰ δεῖτε τὸν Χριστό, ὁ ὁποῖος δωρίζει στὸν Κόσμο τό μέγα ἔλεος.

Δόξα ...

Δίπλα στό πογάδι τοῦ Ἰακώβ βρίσκοντας ὁ Ἰησοῦς τὴ Σαμαρεῖτισσα ζῳτεῖ νερό ἀπ' αὐτήν, αὐτὸς πού κα-

καλύπτων τὴν γῆν. Ὡ τοῦ θαύματος! ὁ τοῖς Χερουβὶμ ἐποχούμενος, πόρνη γυναικὶ διελέγετο ὕδωρ αἰτῶν, ὁ ἐν ὕδασι τὴν γῆν κρεμάσας, ὕδωρ ζῶτων, ὁ πῶγας καὶ λίμνας ὑδάτων ἐκχέων, θέλων ἐλκῦσαι ὄντως αὐτήν, τὴν θορευομένην ὑπὸ τοῦ πολεμήτορος ἐχθροῦ, καὶ ποτίσασθαι ὕδωρ ζωῆς, τὴν φλεγόμενην ἐν τοῖς ἀτοπήμασι δεινῶς, ὡς ὁ μόνος εὐσπλαγχνος καὶ φιλόανθρωπος.

Καὶ νῦν...

Ὁ διὰ σὲ θεοπάτωρ Προφήτης Δαυὶδ, μελωδικῶς περὶ σοῦ προανεφώνησε, τῷ μεγαλειᾷ σοι ποιήσαντι. Παρέστῃ ἡ βασίλισσα ἐκ δεξιῶν σου· σὲ γὰρ Μῶτέρα πρόξενον ζωῆς ἀνέδειξεν, ὁ ἀπάτωρ ἐκ σοῦ ἐνανθρωπήσαι εὐδοκήσας Θεός, ἵνα τὴν ἑαυτοῦ ἀναπλάση εἰκόνα, φθαρεῖσαν τοῖς πάθεσι, καὶ τὸ πλανῶθῃ ὀρειάλωτον εὐρών, πρόβατον, τοῖς ὤμοις ἀναλαβών, τῷ Πατρὶ προσαγάγη καὶ τῷ ἰδίῳ θελήματι, ταῖς οὐρανίαις συνάψῃ δυνάμεσι, καὶ σῶσῃ Θεοτόκε τὸν κόσμον, Χριστός, ὁ ἔχων τὸ μέγα καὶ πλούσιον ἔλεος.

Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν. Προκείμενον. (Σελ. 40).

Ἐκτενής. κ.λ.π. Κεφαλοκλισία. (. Σελ. 41-44).

Ἀπόστιχα.

Τροπάρια. Ἀναστάσιμον.

Κύριε, ἀνελθὼν ἐν τῷ Σταυρῷ, τὴν προγονικὴν ἡμῶν κατάρα ἐξήλειψας, καὶ

λύπτει τὴν γῆν με σύννεφα. Ὡ τί θαῦμα! Αὐτός πού κάθε-ται ἐπάνω στὰ Χερουβὶμ συζῶτοῦσε με γυναῖκα πόρνη· Ζῶτωντας νερό, αὐτός πού κρέμασε τὴν γῆν ἐπάνω στὰ νερά· Ζῶτωντας νερό, αὐτός πού ξεχύνει πῶγες καὶ λίμνες με νερά, θέλοντας ἀλοθινὰ νὰ προσελκύσει αὐτήν, ἢ ὅποια ἦταν αἰχμαλωτισμένη ἀπὸ τὸν ἐχθρό πού τὴν πολεμοῦσε, καὶ νὰ τὴν ποτίσει με τὸ νερό τῆς ζωῆς, αὐτήν ἢ ὅποια καιγόταν φοβερά μέσα στὶς ἀμαρτίες, ὡς ὁ μόνος εὐσπλαγχνος καὶ φιλόανθρωπος.

Καὶ νῦν

Ὁ προπάτωρ τοῦ Θεανθρώπου, ὁ Προφήτης Δαυὶδ, μελωδικὰ προφήτευσε γιὰ σένα, ἀπευθυνόμενος σ' Ἐκείνον πού ἔδειξε μεγαλεῖα σ' ἐσένα (Παναγία)· Κάθισε ἡ Βασίλισσα στὰ δεξιά σου· Διότι σὲ ἀνέδειξε Μῶτέρα καὶ πρόξενο (αἰτία) τῆς ζωῆς ὁ Θεός, πού εὐδόκησε (μᾶς ἔκανε τὴν χάρη), νὰ γίνῃ ἄνθρωπος ἀπὸ σένα, γιὰ νὰ ἀναπλάσῃ (ἀνακαινίσῃ) τὴν εἰκόνα του (τὸν ἄνθρωπο), πού εἶχε φθαρεῖ ἀπὸ τὰ πάθη, καὶ ἀφοῦ βρῆκε τὸ πλανῶμένο πρόβατο, πού περιπλανιόταν στὰ ὄρη, παίρνοντάς το στοὺς ὤμους του, νὰ τὸ φέρῃ στὸν Πατέρα, καὶ με τὸ δικό του θέλημα νὰ τὸ ἐνώσει με τὶς οὐράνιες δυνάμεις, καὶ γιὰ νὰ σώσῃ, Θεοτόκε, τὸν κόσμο ὁ Χριστός, πού ἔχει τὸ μέγα καὶ πλούσιο ἔλεος.

Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν. Προκείμενο. (Σελ. 40).

Ἐκτενής. κ.λ.π. Κεφαλοκλισία. (Σελ. 41-44).

Ἀπόστιχα.

Τροπάρια. Ἀναστάσιμο.

Κύριε, ἀνεβαίνοντας στό Σταυρό ἐξαφάνισες τὴν προγονικὴν μας κατάρα. Καὶ κατεβαίνοντας στὸν ἄδῃ

κατελθὼν ἐν τῷ Ἄϊδη, τοὺς ἀπ' αἰῶνος δεσμίους ἠλευθέρωσας, ἀφθαρσίαν δωρούμενος τῶν ἀνθρώπων τῷ γένει· διὰ τοῦτο ὑμνοῦντες δοξάζομεν, τὴν ζωοποιὸν καὶ σωτήριόν σου Ἔγερσιν.

Στιχῶρά τοῦ Πάσχα. (Σελ. 28-29,29).

Δόξα...

Ὡς ὠφθῶς ἐπὶ γῆς, Χριστέ, ὁ Θεός, δι' ἄφατον οἰκονομίαν, ἀκούσασα ἡ Σαμαρεῖτις τοῦ λόγου σου τοῦ Φιλανθρώπου, κατέλιπε τὸ ἄντλημα ἐπὶ τὸ φρέαρ, καὶ ἔδραμε λέγουσα τοῖς ἐν τῇ πόλει· Δεῦτε, ἴδετε καρδιογνώστῳ, μήτι οὗτος ὑπάρχει ὁ προσδοκώμενος Χριστός, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν...

Μεσοῦσῶς τῆς ἑορτῆς, διδάσκοντός σου Σωτῆρ ἔλεγον οἱ Ἰουδαῖοι· Πῶς οὗτος οἶδε γράμματα, μὴ μεμαθῶκώς; ἀγνοοῦντες, ὅτι σὺ εἶ ἡ σοφία ἡ κατασκευάσασα τὸν κόσμον· Δόξα σοι.

Νῦν ἀπολύεις. (Σελ. 82).

Τρισάγιον. (Σελ. 1-2).

Ἀπολυτικά.

Τὸ φαιδρὸν τῆς Ἀναστάσεως κήρυγμα, ἐκ τοῦ Ἀγγέλου μαθοῦσαι αἱ τοῦ Κυρίου Μαθήτριά, καὶ τὴν προγονικὴν ἀπόφασιν ἀπορρίψασαι, τοῖς Ἀποστόλοις καυχώμεναι ἔλεγον· Ἐσκύλευται ὁ θάνατος, ἠγέρθη Χριστός ὁ Θεός, δωρούμενος τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

ἐλευθέρωσες τοὺς προαιώνια φυλακισμένους δωρίζοντας ἀφθαρσία στό γένος τῶν ἀνθρώπων· Γι' αὐτό ὑμνώντας δοξάζουμε τὴν Ἀνάστασή σου, πού δίνει ζωὴ καὶ σωτηρία.

Στιχῶρά τοῦ Πάσχα. (Σελ. 28-29,29).

Δόξα ...

Ὅταν φάνῶκες στή γῆ, Χριστέ Θεέ μας, ἀπό ἀνέκφραστῶ φιλανθρωπία, μόλις ἄκουσε ἡ Σαμαρεῖτις-σα τό φιλάνθρωπο λόγο σου, ἐγκατέλειψε τό δοχεῖο ἐπάνω στό ποτάδι, καὶ ἔτρεξε λέγοντας σ' αὐτούς πού ἦταν στήν πόλῳ· Ἐλάτε νά δεῖτε κάποιον καρδιογνώστῳ· Μήπως εἶναι αὐτός ὁ ἀναμενόμενος Χριστός, πού ἔχει τό μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν ...

Στή μέσῳ τῆς ἑορτῆς, ἐνῶ Ἐσὺ δίδασκες, Σωτήρα, ἔλεγον οἱ Ἰουδαῖοι· Πῶς αὐτός γνωρίζει γράμματα χωρὶς νά διδαχθεῖ καὶ νά μάθει; Ἐπειδὴ ἀγνοοῦσαν ὅτι ἐσὺ εἶσαι ἡ Σοφία πού κατασκεύασες τὸν κόσμο. Δόξα σ' Ἐσένα.

Νῦν ἀπολύεις. (Σελ. 82).

Τρισάγιο. (Σελ. 1-2).

Ἀπολυτικά.

Τό φαιδρὸ (χαρούμενο) κήρυγμα τῆς Ἀναστάσεως μαθαίνοντας ἀπὸ τὸν Ἄγγελο οἱ Μαθήτριάς τοῦ Κυρίου, καὶ ἀπορρίπτοντας τὴν προγονικὴ ἀπόφασῳ (τὴν κατάρα), στοὺς Ἀποστόλους μέ καύχῳσῳ ἔλεγον· Ἀπογυμνώθηκε ὁ θάνατος, ἀναστήθηκε ὁ Χριστός ὁ Θεός, δωρίζοντας στόν κόσμο τό μέγα ἔλεος.

<p>Δόξα... Καί νῦν...</p> <p>Μεσούσῃς τῆς Ἑορτῆς, διψῶσάν μου τήν ψυχὴν, εὐσεβείας πότισον νάματα, ὅτι πᾶσι Σωτῆρ ἐβόῃσας, ὁ διψῶν ἐρχέσθω πρὸς με καὶ πινέτω. Ἡ πογὴ τῆς ζωῆς, Χριστέ ὁ Θεός, δόξα σοι.</p> <p>Ἀπόλυσις. (Σελ. 36).</p> <p>ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΣΑΜΑΡΕΙΤΙΔΟΣ ΟΡΘΡΟΣ (Προκαταρκτικά. (Σελ. 82-97). Καθίσματα.</p> <p>Ἀναβλέψασαι τοῦ τάφου τὴν εἴσοδον, καὶ τὴν φλόγα τοῦ Ἀγγέλου μὴ φέρουσαι, αἱ Μυροφόροι σὺν τρόμῳ ἐξίσταντο λέγουσαι· Ἄρα ἐκλάπῃ, ὁ τῷ Ληστῇ ἀνοίξας Παράδεισον, ἄρα ἠγέρθῃ, ὁ καὶ πρὸ πάθους κῆρυξας τὴν Ἐγερσιν· ἀλοθῶς ἀνέστῃ Χριστὸς ὁ Θεός, τοῖς ἐν Αἴδη παρέχων ζωὴν καὶ ἀνάστασιν.</p> <p>Δόξα...</p> <p>Ἀνέστῃς ὡς ἀθάνατος, ἀπὸ τοῦ τάφου Σωτῆρ, συνήγειρας τὸν κόσμον σου, τῇ δυναστεία τῇ σῇ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἔθραυσας ἐν ἰσχυί, τοῦ θανάτου τὸ κράτος, ἔδειξας ἐλεῆμον, τὴν ἀνάστασιν πᾶσι· διό σε καὶ δοξάζομεν, μόνε φιλόνηρωπε.</p> <p>Καὶ νῦν... Θεοτοκίον. Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον, καὶ Ἀγγέλοις</p>		<p>Δόξα ... Καί νῦν ...</p> <p>Τώρα πού εἶναι ἡ μέσῃ τῆς ἑορτῆς, τὴ διψασμένῃ μου ψυχὴ πότισέ τον μέ τά νερά τῆς εὐσεβείας· Διότι σέ ὄλους, Σωτήρα φώναξες· Ὅποιος διψᾷ, ἄς ἔρχεται σ' ἐμένα καὶ ἄς πίνει. Ἡ πογὴ τῆς ζωῆς, Χριστέ Θεέ μας, δόξα σ' ἐσένα.</p> <p>Ἀπόλυσῃ. (Σελ. 36).</p> <p>ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΣΑΜΑΡΕΙΤΙΔΟΣ ΟΡΘΡΟΣ Προκαταρκτικά (Σελ. 82-97). Καθίσματα.</p> <p>Ἵψώνοντας τό βλέμμα στοῦ τάφου τὴν εἴσοδο, καὶ μὴ μπορώντας νά βαστάξουν τὴ λάμπῃ τοῦ Ἀγγέλου, οἱ Μυροφόρες μέ τρόμο ἀποροῦσαν λέγοντας· Ἄραγε ἐκλάπῃ (τόν ἐκλεψαν), αὐτός πού ἀνοίξε τόν παράδεισο στό ληστή; Ἄραγε ἀναστήθῃκε ἐκεῖνος πού καὶ πρὶν ἀπὸ τό πάθος κήρυξε τὴν ἀνάστασῃ; Ἀλοθινά ἀναστήθῃκε ὁ Χριστός, ὁ Θεός, παρέχοντας στοὺς νεκροὺς ζωὴ καὶ ἀνάστασῃ.</p> <p>Δόξα. ...</p> <p>Ἀναστήθῃκες ὡς ἀθάνατος ἀπὸ τὸν ἄδῃ, Σωτήρα· Ἀνέστῃσες μαζί σου τὸν κόσμο σου μέ τὴ δικὴ σου Ἀνάστασῃ, Χριστέ Θεέ μας· Συνέτριψες μέ δύναμῃ τὴν ἐξουσία τοῦ θανάτου· Ἐδειξες, Ἐλεῆμον, τὴν ἀνάστασῃ σέ ὄλους. Γί αὐτό καὶ σέ δοξάζουμε, μόνε Φιλάνθρωπε.</p> <p>Καὶ νῦν ... Θεοτοκίο. Τὸ προαιῶνια κρυμμένο, καὶ γιὰ τοὺς Ἀγγέλους</p>
----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	--	-----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------

ἄγνωστον μυστήριον· διὰ σοῦ Θεοτόκε, τοῖς ἐπὶ γῆς πεφανέρωται, Θεὸς ἐν ἀσυγχύτῳ ἐνώσει σαρκούμενος, καὶ Σταυρὸν ἐκουσίως ὑπὲρ ἡμῶν καταδεξάμενος· δι' οὗ ἀναστήσας τὸν Πρωτόπλαστον, ἔσωσεν ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἐκ τῶν ἄνω κατελθόν, τῶν ὑψωμάτων Γαβριήλ, καὶ τῆ πέτρα προσελθόν, ἔνθα ἡ πέτρα τῆς ζωῆς, λευχειμονῶν ἀνεκραύγαζε ταῖς κλαιούσαις· Παύσασθε ὑμεῖς, τῆς θρῶνῶδους κραυγῆς, ἔχουσαι ἀεὶ, τὸ εὐσυμπάθῃτον· ὄν γὰρ ζῳτεῖτε κλαίουσαι, θαρσεῖτε, ὡς ἀλῃθῶς ἐξεγγήγερται διὸ βοᾶτε, τοῖς Ἀποστόλοις, ὅτι ἀνέστῃ ὁ Κύριος.

Δόξα...

Ἐκουσία σου βουλή, Σταυρὸν ὑπέμεινας Σωτήρ, καὶ ἐν μνήματι καινῷ, ἀνθρωποὶ ἔθεντο θνῃτοί, τὸν διὰ λόγου τὰ πέρατα συστῳάμενον· ὅθεν δεσμευθεὶς ὁ ἀλλότριος, θάνατος δεινῶς ἐσκυλεύετο, καὶ οἱ ἐν Αἰδη ἅπαντες ἐκραύγαζον, τῇ ζωῳφόρῳ Ἐγέρσει σου, Χριστὸς ἀνέστῃ, ὁ ζωοδότῃς, μένων εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Κατεπλάγῃ Ἰωσήφ, τὸ ὑπὲρ φύσιν θεωρῶν, καὶ ἐλάμβανεν εἰς νοῦν, τὸν ἐπὶ πόκον ὑετὸν ἐν τῇ ἀσπόρῳ συλλήψει σου Θεοτόκε, βᾶτον ἐν πυρὶ ἀκατάφλεκτον, ράβδον Ἀαρῶν τὴν βλαστήσασαν, καὶ μαρτυρῶν ὁ Μνήστῳρ σου καὶ φύλαξ, τοῖς

ἄγνωστο μυστήριο, μέσα ἀπὸ σένα, Θεοτόκε, φανερώθηκε σ' αὐτούς πού ζοῦν στή γῆ. Ὁ Θεός νά παίρνει σάρκα μέ ἔνωσῃ χωρίς σύγχυσῃ, καὶ νά καταδέχεται Σταυρὸ θεληματικά γιά μᾶς· Μέ τὸν ὁποῖο (Σταυρὸ) ἀφοῦ ἀνέστῃσε τὸν πρωτόπλαστο, ἔσωσε ἀπὸ τὸ θάνατο τίς ψυχές μας.

Ἀφοῦ κατέβῃκε ἀπὸ τὰ ἀνώτερα ὑψῃ ὁ Γαβριήλ, καὶ ἀφοῦ παρουσιάσθηκε στήν πέτρα τοῦ τάφου, ὅπου ἦταν ἡ Πέτρα τῆς ζωῆς (ὁ Χριστός), λευκοφορεμένος κραύγαζε πρὸς αὐτές πού ἐκλαίαν· Παύσατε τὴ θρῶνῶδῃ κραυγή, ἐσεῖς πού πάντοτε ἔχετε τὴ συμπάθεια. Ἐχετε θάρρος, διότι αὐτός, τὸν ὁποῖο ζῳτεῖτε κλαίοντας, ἀλῃθινά ἀναστήθηκε. Γί' αὐτὸ μέ δύναμῃ φωνάξτε στοὺς Ἀποστόλους, ὅτι ἀναστήθηκε ὁ Κύριος.

Δόξα ...

Μέ τῇ θεληματικῇ σου ἀπόφασῃ ὑπέμεινες Σταυρὸ, Σωτήρα, καὶ σέ καινούργιο μνήμα ἔβαλαν οἱ θνῃτοὶ ἀνθρωποὶ ἐσένα, ὁ ὁποῖος μέ τὸ λόγο σου δομιούργῃσες τὰ πάντα· Γί' αὐτὸ, ἀφοῦ δέθηκε ὁ ξένος γιά τὸν ἀνθρωπο θάνατος κατὰ τρόπο οἰκτρό, ἀπογυμνωτόταν. Καὶ ὅλοι, ὅσοι ἦταν στὸν ἄδῃ, κραύγαζαν γιά τὴ ζωῳφόρο Ἀνάστασή σου· Ὁ Χριστὸς ἀναστήθηκε, ὁ Ζωοδότῃς, μένοντας στοὺς αἰῶνες.

Καὶ νῦν . . . Θεοτοκίο.

Ἐμεινε κατάπλῃκτος ὁ Ἰωσήφ βλέποντας τὸ ὑπερφυσικό γεγονός, καὶ ἔφερνε στό νοῦ του τὸν πόκο (τούφα ἀπὸ μαλλί) τοῦ Γεδεῶν κατὰ τὴν ἄσπορῃ (ἀμόλυντῃ) σύλλῃψῃ σου, Θεοτόκε· Τῇ βᾶτο πού καιγόταν, χωρίς νά φλέγεται, τὴ ράβδο τοῦ Ἀαρῶν πού βλά-

ἱερεῦσιν ἐκραύγαζε· Παρθένος τίκτει, καὶ μετὰ τόκον, πάλιν μένει παρθένος.

Εὐλογῳτάρια. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 31-32).
Ἡ Ὑπακοή.

Τὰ τῆς σῆς παραδόξου Ἐγέρσεως,
προδρομοῦσαι αἱ Μυροφόροι, τοῖς Ἀποστόλοις
ἐκήρυττον Χριστέ, ὅτι ἀνέστῃς ὡς Θεός, παρέχων
τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Οἱ Ἀναβαθμοὶ.

Ἀντίφωνον Α'.

Ἐκ νεότητός μου πολλὰ πολεμεῖ με πάθῃ·
ἀλλ' αὐτὸς ἀντιλαβοῦ, καὶ σῶσον Σωτήρ μου.

Οἱ μισοῦντες Σιών, αἰσχύνθητε ἀπὸ τοῦ
Κυρίου· ὡς χόρτος γάρ, πυρὶ ἔσεσθε
ἀπεξοραμένοι.

Δόξα... Καὶ νῦν...

Ἄγιῳ Πνεύματι πᾶσα ψυχὴ ζωοῦται, καὶ
καθάρσει ὑψοῦται λαμπρύνεται, τῇ τριαδικῇ
Μονάδι ἱεροκρυφίως.

Ἀντίφωνον Β'.

Ἐκέκραξά σοι Κύριε, θερμῶς ἐκ βάθους ψυχῆς
μου, κάμοι γενέσθω, πρὸς ὑπακοὴν τὰ θεῖά σου
ῥάτα.

Ἐπὶ τὸν Κύριον ἐλπίδα πᾶς τις κεκτομένος,
ὑψόλοτερός ἐστι, πάντων τῶν λυπούντων.

Δόξα... Καὶ νῦν...

Ἄγιῳ Πνεύματι, ἀναβλύζει τὰ τῆς χάριτος

στοσε. Καὶ καταθέτοντας τὴ μαρτυρία του ὁ μνηστήρας
σου καὶ φύλακας ἔλεγε δυνατὰ στοὺς ἱερεῖς· Παρθένος
γεννᾷ, καὶ μετὰ τὴ γέννησῃ πάλι μένει Παρθένος.

Εὐλογῳτάρια. (Συλλειτουργικό. (Σελ. 31-32).

Ὑπακοή.

Ἐρχόμενες βιαστικά οἱ Μυροφόρες, Χριστέ, κήρυτ-
ταν στοὺς Ἀποστόλους τὰ σχετικά μὲ τὴν παράδοξή σου
Ἀνάστασῃ. Ὅτι δοξαδὴ ἀναστήθηκες ὡς Θεός, παρέχο-
ντας στὸν κόσμον τὸ μέγα ἔλεος.

Οἱ Ἀναβαθμοὶ.

Ἀντίφωνον Α'.

Ἀπὸ τῆ νεότητά μου πολλὰ πάθῃ μὲ πολεμοῦν.
Ἀλλὰ ἐσύ βοήθησέ με καὶ σῶσε με, Σωτήρα μου.

Ἔσεῖς πού μισεῖτε τὴν Ἱερουσαλήμ, ντραπεῖτε
ἐνώπιον τοῦ Κυρίου. Διότι ὡς χόρτο ἀπὸ φωτιά θὰ γίνε-
τε ἀποξοραμένοι.

Δόξα Πατρὶ ... Καὶ νῦν ...

Ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα κάθε ψυχὴ ζωογονεῖται, καὶ μὲ
τὴν πνευματικὴ καθαροῦ ὑψώνεται, γίνεται λαμπρὴ,
ἀπὸ τὴν τριαδικὴ μονάδα (τὴν Ἁγία Τριάδα), μὲ τρόπο
ἱερό καὶ μυστηριώδῃ.

Ἀντίφωνον Β'.

Ἐκραξα σ' ἐσένα, Κύριε, ἀπὸ τὰ βάθῃ τῆς ψυχῆς
μου, καὶ σέ παρακαλῶ, ἄς εἶναι ἔτοιμα, νὰ μὲ ἀκούσουν
τὰ θεϊκά αὐτιά σου.

Κάθε ἕνας πού ἔχει (στορίξει) τὴν ἐλπίδα του στὸν
Κύριο, εἶναι ἀνώτερος ἀπὸ ὅλους, ὅσοι τὸν λυποῦν.

Δόξα. ... Καὶ νῦν. ...

Ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα ἀναβλύζουν οἱ ποταμοὶ τῆς

ῥεῖθρα, ἀρδεύοντα, ἅπασαν τὴν κτίσιν πρὸς ζωογονίαν.

Ἀντίφωνον Γ'.

Ἡ καρδιά μου πρὸς σέ, Λόγε, ὑψωθήτω, καὶ οὐδὲν θέλξει με, τῶν τοῦ κόσμου τερπνῶν πρὸς χαμαιζῳλίαν.

Ἐπὶ τὴν μωτέρα αὐτοῦ, ὡς ἔχει τις στοργήν, ἐπὶ τῷ Κυρίῳ θερμότερον φίλτρον χρεωστοῦμεν.

Δόξα... Καὶ νῦν...

Ἀγίῳ Πνεύματι, θεογνωσίας πλοῦτος, θεωρίας καὶ σοφίας· πάντα γὰρ ἐν τούτῳ τὰ πατρῶα δόγματα, ὁ Λόγος ἐκκαλύπτει.

Προκείμενον.

Ἀνάσθη Κύριε, βοήθησον ἡμῖν, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, ἕνεκεν τῆς δόξης τοῦ ὀνόματός σου.

Στίχ. ὁ Θεός, ἐν τοῖς ὡσὶν ἡμῶν ἠκούσαμεν.

Τάξις τοῦ Ἑωθινοῦ Εὐαγγελίου.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 33).

Εὐαγγέλιον.

Κατὰ Ἰωάννην. (Κ'. 1-10).

Τῇ μιᾷ τῶν σαββάτων Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ ἔρχεται πρωῒ σκοτίας ἔτι οὐσῶς εἰς τὸ μνημεῖον, καὶ βλέπει τὸν λίθον ἠρμένον ἐκ τοῦ μνημείου. Τρέχει οὖν καὶ ἔρχεται πρὸς Σίμωνα Πέτρον καὶ πρὸς τὸν ἄλλον μαθητὴν ὃν ἐφίλει ὁ Ἰησοῦς, καὶ

χάριτος, καὶ ἀρδεύουν (ποτίζουν) ὁλόκληρον τὴ φύσιν, γιὰ νὰ ζωογονεῖται.

Ἀντίφωνον Γ'.

Ἡ καρδιά μου, Λόγε τοῦ Θεοῦ, ἄς ὑψωθεῖ σ' ἐσένα, καὶ τότε τίποτε ἀπὸ τὰ τερπνά (τὰ ὠραῖα) τοῦ κόσμου δὲ θὰ μέ γοστεύσει, γιὰ νὰ ἔχω ζῆλο γιὰ τὰ χαμολά.

Ὅπως ἔχει κάποιος στοργὴ πρὸς τὴ μωτέρα του, στὸν Κύριο θερμότερον ἀγάπην χρεωστοῦμε.

Δόξα. ... Καὶ νῦν

Στὸ Ἅγιο Πνεῦμα ὑπάρχει ὁ πλοῦτος τῆς θείας γνώσεως, τῆς θεωρίας (τῆς πνευματικῆς ἐμπειρίας) καὶ τῆς σοφίας. Διότι μέσῳ αὐτοῦ (τοῦ Ἁγίου Πνεύματος) μᾶς ἀποκαλύπτει ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ τὰ πατροπαράδοτα δόγματα.

Προκείμενο

Σήκω, Κύριε, βοήθησέ μας, καὶ λύτρωσέ μας γιὰ τὴ δόξα τοῦ ὀνόματός σου.

Στίχος: Θεέ μου, μέ τὰ αὐτιά μας ἀκούσαμε γιὰ τὰ θαυμάσια ἔργα σου.

Τάξις τοῦ Ἑωθινοῦ Εὐαγγελίου.

(Συλλειτουργικό. (Σελ. 33).

Εὐαγγέλιο.

Κατὰ Ἰωάννην. (Κ'. 1-10).

Κατὰ τὴν πρώτῃ ἡμέρα τῆς ἐβδομάδας ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ ἔρχεται πρωῒ, ἐνῶ ἦταν ἀκόμην σκοτάδι στὸ μνημεῖο καὶ βλέπει σκωμένον τὴν πέτρα ἀπὸ τὸ μνημεῖο. Τρέχει λοιπὸν καὶ ἔρχεται στὸ Σίμωνα τὸν Πέτρο καὶ στὸν ἄλλο Μαθητὴ πού ἀγαποῦσε ὁ Ἰησοῦς, καὶ

λέγει αὐτοῖς, Ἦραν τὸν Κύριον ἐκ τοῦ μνημείου, καὶ οὐκ οἶδαμεν ποῦ ἔθηκαν αὐτόν. Ἐξῆλθεν οὖν ὁ Πέτρος καὶ ὁ ἄλλος μαθητής, καὶ ἤρχοντο εἰς τὸ μνημεῖον. Ἐτρεχον δὲ οἱ δύο ὁμοῦ· καὶ ὁ ἄλλος μαθητής προέδραμε τάχιον τοῦ Πέτρου καὶ ἦλθε πρῶτος εἰς τὸ μνημεῖον, καὶ παρακύψας βλέπει κείμενα τὰ ὀθόνια, οὐ μέντοι εἰσηλθεν. Ἐρχεται οὖν Σίμων Πέτρος ἀκολουθῶν αὐτῷ, καὶ εἰσηλθεν εἰς τὸ μνημεῖον· καὶ θεωρεῖ τὰ ὀθόνια κείμενα, καὶ τὸ σουδάριον, ὃ ἦν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, οὐ μετὰ τῶν ὀθονίων κείμενον ἀλλὰ χωρὶς ἐντετυλιγμένον εἰς ἓνα τόπον. Τότε οὖν εἰσηλθεν καὶ ὁ ἄλλος μαθητής ὁ ἐλθὼν πρῶτος εἰς τὸ μνημεῖον, καὶ εἶδεν καὶ ἐπίστευσεν· οὐδέπω γὰρ ἤδεισαν τὴν γραφὴν ὅτι δεῖ αὐτὸν ἐκ νεκρῶν ἀναστῆναι. Απῆλθον οὖν πάλιν πρὸς αὐτοὺς οἱ μαθηταί.

Ἀνάστασιν Χριστοῦ. (Σελ. 22).

Ὁ Ν'. Ψαλμός. (Σελ. 2-4).

Πεντηκοστήριον:

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 36).

Σῶσον ὁ Θεός.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 36-7).

Κανόνες.

Ὡιδὴ Α'. Τοῦ Πάσχα. (Σελ. 16).

Τῆς Θεοτόκου. (Σελ. 121).

(Κατὰ τὸ Τυπικόν οἱ κάτωθι δύο Κανόνες παραλείπονται σημεϊούμενοι διὰ πλαγίων στοιχείων).

Τῆς Μεσοπεντηκοστῆς. Ὁ β'. (Σελ. 179-181).

λέγει σ' αὐτούς· Πῆραν τὸν Κύριο ἀπὸ τοῦ μνημείου, καὶ δὲ γνωρίζουμε ποῦ τὸν ἔβαλαν. Βγήκε λοιπὸν ὁ Πέτρος καὶ ὁ ἄλλος Μαθητής κι ἐπήγαιναν πρὸς τὸ μνημεῖο. Καὶ ἔτρεχαν καὶ οἱ δύο μαζί· Καὶ ὁ ἄλλος Μαθητής ἔτρεξε γρηγορώτερα ἀπὸ τὸν Πέτρο καὶ ἦλθε πρῶτος στό μνημεῖο, καὶ ἀφοῦ ἔσκυψε, βλέπει πεσμένα κάτω τὰ σάβανα· Ὅμως δὲν μπῆκε. Ἐρχεται λοιπὸν ὁ Σίμων Πέτρος ἀκολουθώντας τον, καὶ μπῆκε στό μνημεῖο, καὶ βλέπει τὰ σάβανα πεσμένα κάτω, καὶ τὸ μαντήλι, ποῦ ἦταν στό κεφάλι του, νά εἶναι ὄχι μαζί μέ τὰ σάβανα, ἀλλὰ χωριστά τυλιγμένο κάπου ἐκεῖ. Τότε λοιπὸν μπῆκε καὶ ὁ ἄλλος Μαθητής, ποῦ ἦλθε πρῶτος στό μνημεῖο καὶ εἶδε κι ἐπίστεψε, (ὅτι ἀναστήθηκε ὁ Ἰησοῦς)· Διότι δὲν εἶχαν ἀκόμῃ κατανοήσει τὴν ἀληθινὴ ἔννοια τῶν Γραφῶν, ὅτι πρέπει νά ἀνασπασθῆ αὐτός ἀπὸ τοὺς νεκρούς. Καὶ μετὰ ἀπὸ αὐτὰ ἐπέστρεψαν πάλι οἱ Μαθητές, στό κατάλυμά τους (ἐκεῖ ὅπου ἔμεναν).

Ἀνάστασιν Χριστοῦ. (Σελ. 22).

Ὁ Ν'. Ψαλμός. (Σελίδα 2-4).

Πεντηκοστήριο:

(Συλλειτουργικό. Σελ. 36).

Σῶσον ὁ Θεός.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 36-7).

Κανόνες.

Ὡιδὴ Α'. Τοῦ Πάσχα. (Σελ. 16).

Τῆς Θεοτόκου. (Σελ. 121).

(Κατὰ τὸ Τυπικὸν οἱ παρακάτω δύο κανόνες παραλείπονται καὶ σημεϊώνονται μέ πλάγια στοιχεῖα).

Τῆς Μεσοπεντηκοστῆς. Ὁ β'. (Σελ. 179-181).

<p>Τῆς Σαμαρείτιδος. «Ὁ πατάξας Αἴγυπτον, καὶ Φαραὼ τὸν τύραννον, βυθίσας ἐν θαλάσῃ, λαὸν διέσωσας δουλείας, Μωσαϊκῶς ἄδοντα ᾠδὴν ἐπινίκιον· Ὅτι δεδόξασται».</p> <p>Ὁ ταφεὶς ἐγήγερται, ἐν αὐτῷ συνήγειρε τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων, ἀγαλλιάσθω πᾶσα κτίσις, καὶ νοηταὶ σήμερον, ῥανάτωσαν νεφέλαι, δικαιοσύνην σαφῶς.</p> <p>Ὁ σταυρὸν ἐκούσιον, σαρκὶ καταδεξάμενος, τριήμερος ἀνέστης ἐκ τῶν νεκρῶν, Αἶδον ταμεῖα, ζωαρχικὴ Κύριε, κενώσας καὶ ἐξάξας, πεπεδημένας ψυχάς.</p> <p>Τῇ μορφῇ ἀστράπτοντα, αἱ Μυροφόροι βλέψασαι, τὸν Ἄγγελον ἐν φόβῳ, ἐκ τοῦ μνημείου ὑπεχώρουν, τὴν δὲ Χριστοῦ Ἐγερσιν μαθοῦσαι σπεύδουσι τοῖς Μαθηταῖς.</p> <p>Ὁ στεγάζων ἐν ὕδασι, τὰ ὑπερῶα Κύριε, ὕδωρ ζωῆς ὑπάρχων, τῇ Σαμαρείτιδι αἰτούση, τὰ σὰ σεπτὰνάματα παρέσχες, ἐπιγνούση τὴν εὐσπλαχνίαν σου.</p> <p>Δόξα...</p> <p>Τριάς, τοὺς πίστει σε, εἰλικρινεῖ δοξάζοντας, Πάτερ, Υἱέ, καὶ Πνεῦμα, ὡς ποιητῆς τῶν ὄλων σῶζε, καὶ ἰλασμὸν δώρησαι, ἡμῖν ἁμαρτημάτων ὡς ὑπεράγαθος.</p> <p>Καὶ νῦν...</p> <p>Χαῖρε θρόνε πύρινε, χαῖρε λυχνία πάγχρυσε, χαῖρε φωτὸς νεφέλη, χαῖρε παλάτιον τοῦ Λόγου,</p>		<p>Τῆς Σαμαρείτιδος. Ἐσύ πού χτύπησες (μέ τίς δέκα πληγές) τὴν Αἴγυπτο, καὶ βύθισες στή θάλασσα τὸν τύραννο Φαραὼ, ἔσωσες τὸν λαό σου ἀπὸ τῆ δουλεία, πού ἔψαλλε ὅπως ὁ Μωυσῆς ὕμνο ἐπινίκιο· Ὅτι εἶναι δοξασμένος.</p> <p>Αὐτός πού θάφτηκε, ἀναστήθηκε· Μαζὶ μέ τὸν ἑαυτό του ἀνέστησε τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων· Ἄς σκιρτᾷ ἀπὸ ἀγαλλίαση ὅλη ἡ κτίση, καὶ τὰ πνευματικὰ σύννεφα ἄς ρίξουν φανερά ὡς δροσιά δικαιοσύνη.</p> <p>Ἐσύ πού καταδέχθηκες σαρκικά Σταυρό μέ τῆ θέλησή σου, ἀναστήθηκες τριήμερος ἀπὸ τοὺς νεκρούς, ἀδειάζοντας τὰ ταμεῖα τοῦ ἄδη, Κύριε ἀρχηγέ τῆς ζωῆς, καὶ βγάζοντας ἀπὸ ἐκεῖ τίς φυλακισμένες ψυχές.</p> <p>Ὅταν οἱ Μυροφόρες εἶδαν τὸν Ἄγγελο, πού ἄστραφτε τὸ πρόσωπό του, μέ φόβο ἔφευγαν ἀπὸ τὸ μνημεῖο· Καὶ μόλις πληροφορήθηκαν τὴν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ, τρέχουν στοὺς Μαθητές.</p> <p>Ἐσύ πού σκεπάζεις μέ νερό τὸν οὐρανό, Κύριε, ἐπειδὴ εἶσαι τὸ νερό τῆς ζωῆς, στή Σαμαρείτισσα πού ζητοῦσε ἔδωσες τὰ σεβάσμια πνευματικὰ νερά, μόλις κατανόησε τὴν εὐσπλαχνία σου.</p> <p>Δόξα ...</p> <p>Ἁγία Τριάδα, Πατέρα, Υἱέ καὶ Ἅγιο Πνεῦμα, ὡς Ποιητῆς τῶν ὄλων σῶζε μας, καὶ δώρισέ μας συγχώρηση ἁμαρτημάτων ὡς ὑπεράγαθος.</p> <p>Καὶ νῦν ...</p> <p>Χαῖρε θρόνε πύρινε, χαῖρε λυχνάρι ὀλόχρυσο, χαῖρε νεφέλη τοῦ φωτός, χαῖρε Παλάτι τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ καὶ</p>
-----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	--	-------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------

καί νοητή τράπεζα, ἄρτον ζωῆς ἀξίως, Χριστόν βα-
στάσσα

Ωιδή Γ'.

Τοῦ Πάσχα. (Σελ. 17-18).

Τῆς Θεοτόκου. (Σελ. 123).

Τῆς Μεσοπεντηκοστῆς. Ὁ β'. (Σελ. 181-182).

Τῆς Σαμαρείτιδος.

Ἐστερεώθη ἡ καρδιά μου ἐν Κυρίῳ, τῷ διδόντι
εὐχὴν τῷ εὐχομένῳ, ὅτι τόξον δυνατὸν ἠσθένησε,
καὶ οἱ ἀσθενοῦντες περιεζώσαντο δύναμιν».

Ἐθελουσίως ἐπὶ ξύλου ὑψώθης, Λόγε, καὶ
ὀρῶσαι ἐρρήγγυντο αἱ πέτραι, καὶ ἡ κτίσις
ἐκλονεῖτο ἅπασα, καὶ νεκροὶ ἐκ τῶν τάφων, ὡς ἐξ
ὑπνου ἐξηγείροντο.

Μετὰ ψυχῆς σε πρὸς τὸν Αἰδην ἐλθόντα Λόγε,
κατιδοῦσαι πᾶσαι ψυχαὶ δικαίων, αἰώνιων δεσμῶν
ἀπελύοντο, ἀνυμολογοῦσαι, τὴν ὑπὲρ νοῦν
δυναστείαν σου.

Τί ἐκθαμβεῖσθε; τί ἐν τάφῳ ὑμεῖς ζητεῖτε, μετὰ
μύρων Γυναῖκες τὸν Δεσπότην; ἐξηγέρθη, καὶ
κόσμον συνήγειρεν. Ἄγγελος ἀστράπτων, ταῖς
Μυροφόροις ἐφθέγγετο.

Ζωὴ ὑπάρχων, καὶ πηγὴ τῆς ἀθανασίας,
ἐκαθέσθη πρὸς τῇ πηγῇ, Οἰκτίρμον, καὶ τῶν σῶν
αἰτησαμένην, ἔπλησας, πανσόφων ναμάτων
Σαμαρεῖτιν ὑμνοῦσάν σε.

Δόξα...

Εἷς ἐπὶ πάντων ἐν Τριάδι Θεὸς ὑμνεῖται, ὁ

πνευματικὸ τραπεζι, πού κράτησες ἐπάξια τὸν ἄρτο τῆς
ζωῆς.

Ωιδή Γ'.

Τοῦ Πάσχα. (Σελ. 17).-18).

Τῆς Θεοτόκου. (Σελ. 123).

Τῆς Μεσοπεντηκοστῆς. Ὁ β'. (Σελ. 181-182).

Τῆς Σαμαρείτιδος.

Στερεώθηκε ἡ καρδιά μου στὸν Κύριο, πού
ἀνταποκρίνεται στὴν προσευχὴ τοῦ προσευχομένου· Διότι
τό τόξο τῶν δυνατῶν ἐξασθένησε, καὶ οἱ ἀδύνατοι περι-
ζώσθησαν μέ δύναμη.

ὑψώθηκες θεληματικὰ ἐπάνω στό ξύλο, Λόγε τοῦ
Θεοῦ, καὶ οἱ πέτρες βλέποντας ράγιζαν, καὶ ἡ κτίση ὅλη
συγκλονιζόταν, καὶ νεκροὶ ἀναστήνονταν ἀπὸ τοὺς τά-
φους ὡς ἀπὸ ὑπνο.

Ὅταν ἦλθες μέ τὴν ψυχὴ σου στὸν ἄδη, Λόγε τοῦ
Θεοῦ, ὅλες οἱ ψυχές τῶν Δικαίων βλέποντάς σε
ἀπελευθερώνονταν ἀπὸ τὰ αἰώνια δεσμά
ἀνυμολογώντας τὴν ὑπερφυσικὴ ἐξουσία σου.

Γιατί ἐκπλήττεσθε; Γιατί ἐσεῖς Γυναῖκες μέ μύρα
ζητεῖτε στὸν τάφο τὸν Κύριο; Ἀναστήθηκε, καὶ ἀνέστησε
μαζὶ του τὸν κόσμο. Ἔτσι ἔλεγε στίς Μυροφόρες ὁ
Ἄγγελος πού ἄστραφτε.

ὑπάρχοντας ἐσὺ ζωὴ καὶ πηγὴ τῆς ἀθανασίας κάθι-
σες κοντὰ στό πηγάδι, Εὐσπλαχνε, καὶ γέμισες ἀπὸ τα δι-
κά σου πάνσοφα νερά τῇ Σαμαρεῖτισσα πού σου ζήτησε
καὶ σέ ὑμνοῦσε.

Δόξα ...

Ἐπάνω ἀπὸ ὅλα ὑμνεῖται ἓνας Θεὸς Τριαδικός, ὁ Πα-

Πατήρ, καὶ ὁ Υἱὸς καὶ θεῖον Πνεῦμα, φόβῳ ὄν
δοξάζει οὐρανῶν τὰ τάγματα, τρανώς ἐκβοῶντα·
Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἶ εἰς τοὺς αἰῶνας.
Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.
Ἀνερμηνεύτως συλλαβοῦσα ἐν τῇ γαστρὶ σου,
τὸν τῶν ὄλων Θεὸν Παρθενομήτορ, ὑπὲρ ἔννοιαν
καὶ λόγον τέτοκας, μείνασα παρθένος, ὡς πρὸ τοῦ
τόκου Θεόννυμφε.
Μικρά Συναπτὴ. (Σελ. 17).
Ἐκφώνσῃς.
Ὅτι σύ εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν... (Σελ. 18).
Κοντάκιο Μεσοπεντκοστῆς.
Τῆς ἑορτῆς τῆς νομικῆς μεσαζούσῃς, ὁ τῶν
ἀπάντων Ποιότης καὶ Δεσπότης, πρὸς τοὺς
παρόντας ἔλεγες, Χριστέ ὁ Θεός· Δεῦτε καὶ
ἀρύσασθε, ὕδωρ ἀθανασίας· ὅθεν σοὶ
προσπίπτομεν, καὶ πιστῶς ἐκβοῶμεν· τοὺς
οἰκτιρμούς σου δώρῃσαι ἡμῖν· σὺ γὰρ ὑπάρχεις
πῶγῃ τῆς ζωῆς ἡμῶν.
Καθίσματα.
Τῆς Σαμαρείτιδος.
Ἄγαλλιάσθω οὐρανός, χορευέτω τὰ ἐπὶ γῆς,
ὅτι Χριστὸς ἐκ Παρθένου ἐπιφανεῖς ὡς ἄνθρωπος
ἐρρύσατο φθορᾶς, ἅπαν τὸ ἀνθρώπινον, τῷ ἰδίῳ
θανάτῳ· θαύμασιν ἐκλάμπας δέ, γυναικὶ
Σαμαρείτιδι ὕδωρ αἰτῶν παρέχει τὴν πῶγῃν, τῶν
ιαμάτων, ὡς μόνος ἀθάνατος.
Δόξα... Καὶ νῦν...
Τῆς Μεσοπεντκοστῆς.

τέρας, ὁ Υἱὸς καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, τὸν ὅποιο μέ φόβο δο-
ξάζουν τὰ τάγματα τῶν οὐρανῶν φωνάζοντας περίτρανα·
Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἶσαι στοὺς αἰῶνες.
Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.
Ἀφοῦ ἀνεξήγητα συνέλαβες στὴν κοιλία σου τὸν Θεό
τῶν ὄλων, Παρθένε Μητέρα, τὸν γέννησες ἐπάνω ἀπὸ
κάθε ἔννοια καὶ λογικὴ, μένοντας Παρθένος, Νύμφη τοῦ
Θεοῦ, ὅπως πρὶν ἀπὸ τῆς γέννησης.
Μικρὴ Συναπτὴ. (Σελ. 17).
Ἐκφώνσῃς.
Ὅτι σύ εἶ ὁ Θεός... (Σελ. 18).
Κοντάκιο Μεσοπεντκοστῆς.
Ἐνῶ βρισκόταν στὴ μέσῃ ἡ ἑορτὴ τοῦ νόμου, ὁ Ποι-
ότης καὶ Κύριος τῶν πάντων ἔλεγες στοὺς παρόντες, Χρι-
στὲ Θεέ μου· Ἐλᾶτε καὶ πάρετε νερό ἀθανασίας· Γί' αὐτὸ
πέφτουμε μπροστά σου καὶ μέ πίστῃ φωνάζουμε· Δώρι-
σέ μας τὴν εὐσπλαχνία σου· Διότι ἐσύ εἶσαι ἡ πῶγῃ τῆς
ζωῆς μας.
Καθίσματα.
Ἄς σκιρτᾷ ἀπὸ ἀγαλλίασῃ ὁ οὐρανός, ἄς χορεύουν
τὰ ἐπίγεια· Γιατί ὁ Χριστὸς, ἀφοῦ ἐμφανίσθηκε ἀπὸ τὴν
Παρθένο ὡς ἄνθρωπος, ἐλύτρωσε ἀπὸ τὴ φθορὰ ὅλο τὸ
ἀνθρώπινο γένος μέ τὸ δικό του θάνατο· Καὶ ἀφοῦ
ἐλάμψε μέ θαύματα, σέ μιὰ Σαμαρείτισσα γυναίκα ζῶ-
ντας νερό προσφέρει τὴν πῶγῃ τῶν θεραπειῶν, ὡς
μόνος ἀθάνατος.
Δόξα ... Καὶ νῦν ...
Τῆς Μεσοπεντκοστῆς.

Ὁ τῆς σοφίας χορογός καὶ Δεσπότης, τῆς ἑορτῆς τῆς νομικῆς ἐπιστάσεως, ἐν ἱερῶ καθήμενος ἐδίδασκες, λέγων οὕτως ἅπασιν· Ἐρχεσθε οἱ διψῶντες, πίετε τοῦ νάματος, οὐ ἐγὼ νῦν παρέχω δι' οὗ ζωῆς ἐνθέου καὶ τρυφῆς, ἐπαπολαύσετε πάντες οἱ ἄνθρωποι.

Ὡιδὴ Δ'. Τοῦ Πάσχα. (Σελ. 18-19).

Τῆς Θεοτόκου. (Σελ. 125).

Τῆς Μεσοπεντηκοστῆς. Ὁ β'. (Σελ. 184-185).

Τῆς Σαμαρείτιδος.

«Εἰσακήκοα Κύριε, τὴν ἀκοήν σου καὶ ἐφοβήθην, κατενόησα τὰ ἔργα σου καὶ ἐξέστην, ὅτι τῆς σῆς αἰνέσεως πλήρης ἡ γῆ».

Οἱ οὐρανοὶ εὐφραινέσθωσαν, ἑορταζέτω ἡ κτίσις πᾶσα, ἐξεγήγερται ὁ Κύριος καὶ ἐφάνη, πᾶσι τοῖς σοφοῖς Ἀποστόλοις αὐτοῦ.

Κατεπόθη σου θάνατε, ἡ δυναστεία, Χριστοῦ θανέντος, οἱ νεκροὶ ὡς ἐκ θαλάμων, τῇ Ἐγέρσει τούτου, ἐκ τῶν τάφων προήλθωσαν.

Τί θρηνεῖτε, ὦ γυναῖκα; τί μετὰ μύρων ἐπιζητεῖτε τὸν ἀθάνατον; ἐγήγερται, καθὼς εἶπεν, ἔφη Μυροφόροις ὁ Ἄγγελος.

Σαμαρείτιδι Κύριε, αἰτησαμένη παρέσχες ὕδωρ τὴν ἐπίγνωσιν τοῦ κράτους σου· ὅθεν εἰς αἰῶνας, οὐ διψᾷ ἀννυνοῦσά σε.

Δόξα...

Ὡ Τριάς ὑπερούσιε, Πάτερ, καὶ Λόγε καὶ Θεῖον Πνεῦμα, ὁμοδύναμε, συνάναρχε, σῶσον ἡμᾶς

Ὁ χορογός καὶ Κύριος τῆς σοφίας, ὅταν ἔφθασε ἡ ἑορτὴ πού ὄριζε ὁ νόμος, καθισμένος στὸν ναὸ δίδασκε σέ ὅλους τὰ ἐξῆς· Ἐλᾶτε ὅσοι διψᾶτε, πιεῖτε ἀπὸ τοῦ νεροῦ πού σάς δίνω τώρα ἐγὼ· διὰ τοῦ ὁποίου θά ἀπολαύσετε ζωὴ θεϊκὴ καὶ ἀπόλαυσος ὅλοι οἱ ἄνθρωποι.

Ὡιδὴ Δ'. Τοῦ Πάσχα. (Σελ. 18-19).

Τῆς Θεοτόκου. (Σελ. 125).

Τῆς Μεσοπεντηκοστῆς. Ὁ β'. (Σελ. 184-185).

Τῆς Σαμαρείτιδος.

Ἄκουσα, Κύριε, τὴ φήμη σου καὶ φοβήθηκα, μελέτησα καὶ κατανόησα τὰ ἔργα σου καὶ ἔμεινα κατάπληκτος, γιατί ὅλη ἡ γῆ εἶναι γεμάτη ἀπὸ τὸν δικό σου ὕμνο.

Οἱ Οὐρανοὶ ἄς εὐφραίνονται, ἄς ἑορτάζει ὅλη ἡ Κτίσις· Ἀναστήθηκε ὁ Κύριος καὶ ἐμφανίσθηκε σέ ὅλους τοὺς σοφοὺς Ἀποστόλους του.

Ἡ ἐξουσία σου, θάνατε, καταπόθηκε (καταβροχθίσθηκε) μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Χριστοῦ· Μὲ τὴν Ἀνάστασή του οἱ νεκροὶ βγήκαν ἀπὸ τοὺς τάφους, ὡς νὰ ἔβγαιναν ἀπὸ θαλάμους.

Γιατί θρηνεῖτε, ὦ γυναῖκες; Γιατί ἀναζητεῖτε τὸν ἀθάνατο μετὰ μύρα γιὰ νεκρούς; Ἀναστήθηκε ὅπως εἶπε· εἶπε ὁ Ἄγγελος στίς Μυροφόρες.

Στὴ Σαμαρείτισσα, Κύριε, πού ζήτησε, ἔδωσες ὡς νερό, τὸ νὰ γνωρίσει τὴ δύναμή σου· Γι' αὐτὸ καὶ δέν διψᾷ αἰῶνια ἀννυμώντας σε.

Δόξα ...

Τριάδα πού εἶσαι ἐπάνω ἀπὸ κάθε οὐσία, Πατέρα καὶ Λόγε τοῦ Θεοῦ, καὶ Ἅγιο Πνεῦμα, μετὰ τὴν ἴδια δύναμη καὶ

<p>πάντας, τοὺς πιστῶς ἀνυμνοῦντάς σε.</p> <p>Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.</p> <p>Ἀκατάφλεκτον βάτον σε, ὁ νομοθέτης ἑώρα πάλαι, Δανιήλ δὲ ὄρος ἅγιον κατενόει, μόνη Μητροπάρθενε Δέσποινα.</p> <p>Ἰδιή Ε'. Τοῦ Πάσχα. (Σελ. 19-20). Τῆς Θεοτόκου. (Σελ. 127). Τῆς Μεσοπεντηκοστῆς. Ὁ β'. (Σελ. 185-186). Τῆς Σαμαρείτιδος.</p> <p>Ἀνάτειλόν μοι Κύριε, τὸ φῶς τῶν προσταγμάτων σου, ὅτι πρὸς σὲ Χριστέ, τὸ πνεῦμά μου ὀρθρίζει, καὶ ὑμνεῖ σε· σὺ γὰρ εἶ Θεὸς ἡμῶν καὶ πρὸς σὲ κατέφυγον, τῆς εἰρήνης βασιλεῦ.</p> <p>Τὸ μνημά σου τὸ ἅγιον, καταλαβοῦσαι ὀρθρῖαι, αἱ Μυροφόροι, ἐξαστράπτοντα κατεῖδον νεανίαν, καὶ ἐνεθαμβήθησαν, τὴν σὴν διδασκόμεναι, θείαν Ἐγερσιν Χριστέ.</p> <p>Ὁ θάνατος νενέκρωται, ὁ Αἰδης ἠχμαλώτῃται, οἱ ἐν δεσμοῖς ἠλευθερώθησαν, Χριστοῦ τῆ Ἀναστάσει. Ἀγαλλιασώμεθα καὶ χεῖρας κροτήσωμεν, ἐορτάζοντες φαιδρῶς.</p> <p>Ἀπόστολοι σκιρτήσατε, καὶ Ἄγγελοι χορεύσατε, οἱ γηγενεῖς πάντες ἀγάλλεσθε, ὁ Κύριος ἀνέστη, φθορὰ ἐξωστράκισται, καὶ ἡ λύπη πέπανται, καὶ χορεύει ὁ Ἀδάμ.</p> <p>Πηγὴ ὑπάρχων Κύριε, ζωῆς ὕδωρ ἀφέσεως, καὶ ἐπιγνώσεως δεδώρησαι, γυναικὶ αἰτησάσῃ, πάλαι Σαμαρείτιδι· διὸ ἀνυμνοῦμέν σου, τοὺς ἀφάτους</p>		<p>χωρὶς ἀρχῆς (αἰώνια), σῶσε μας ὅλους πού μέ πίστη σέ ἀνυμνοῦμε.</p> <p>Καὶ νῦν ...Θεοτοκίον.</p> <p>Ὁ νομοθέτης Μωυσῆς σέ ἔβλεπε παλαιά ὡς βάτο πού δέν καιγόταν· Καὶ ὁ Δανιήλ σέ κατανοοῦσε ὡς ὄρος ἅγιο, μόνη Μητέρα Παρθένη Κυρία.</p> <p>Ἰδιή Ε'. Τοῦ Πάσχα. (Σελ. 19-20). Τῆς Θεοτόκου. (Σελ. 127). Τῆς Μεσοπεντηκοστῆς. Ὁ β'. (Σελ. 185-186). Τῆς Σαμαρείτιδος.</p> <p>Κάνε νά ἀνατείλει σ' ἐμένα, Κύριε, τὸ φῶς τῶν προ- σταγμάτων σου, γιατί γιά σένα ἀγρυπνεῖ τό πνεῦμα μου, Χριστέ, καὶ σέ ὑμνεῖ· διότι Ἐσύ εἶσαι ὁ Θεός μας, καὶ σ' ἐσένα κατέφυγα, Βασιλιά τῆς εἰρήνης.</p> <p>Ἀφοῦ ἔφθασαν στό ἅγιό σου μνημα πολύ πρωῖ οἱ Μυ- ροφόρες εἶδαν ἀστραφερό νέον καὶ ἔμειναν ἐκθαμβες μαθαίνοντας, Χριστέ, τῆ δική σου θεϊκή Ἀνάσταση.</p> <p>Ὁ θάνατος νεκρώθηκε, ὁ ἄδης αἰχμαλωτίσθηκε, οἱ φυλακισμένοι ἐλευθερώθηκαν μέ τὴν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ. Ἄς σκιρτήσουμε ἀπό ἀγαλλίαση, καὶ ἄς χειρο- κροτήσουμε ἐορτάζοντας μέ χαρά.</p> <p>Ἀπόστολοι σκιρτήστε καὶ Ἄγγελοι πανηγυρίστε, ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς γῆς σκιρτήστε ἀπό ἀγαλλίαση· Ὁ Κύριος ἀναστήθηκε, ἡ φθορὰ ἐξορίσθηκε, καὶ ἡ λύπη ἔχει πάψει καὶ πανηγυρίζει ὁ Ἀδάμ.</p> <p>Υπάρχοντας, Κύριε, πηγὴ τῆς ζωῆς δώρισες παλαιά στή γυναίκα τῆ Σαμαρείτισσα πού σοῦ ζήτησε, νερό συγ- χωρήσεως καὶ γνώσεως τοῦ Θεοῦ· Γι' αὐτό ἀνυμνοῦμε τὴν</p>
----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	--	---------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------

οϊκτιρμούς.

Δόξα...

Μονάδα τρισυπόστατον, Τριάδα Ὁμοούσιον,
Πατέρα, Λόγον, καὶ Πνεῦμα ἅγιον, ἀμέριστον τῇ
φύσει, Θεὸν ἓνα σέβομεν, ποιητὴν καὶ Κύριον, καὶ
Δεσπότην τοῦ παντός.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Σὲ πύλην ἀδιόδευτον, καὶ χώραν ἀγεώργητον,
καὶ κιβωτὸν τὸ Μάννα φέρουσαν, καὶ στάμνον καὶ
λυχνίαν, καὶ θυμιατήριον τοῦ αὐλοῦ ἄνθρακος,
ὀνομάζομεν Ἀγνή

Ὡιδὴ ΣΤ'.

Τοῦ Πάσχα. (Σελ. 20-21).

Τῆς Θεοτόκου. (Σελ. 129).

Τῆς Μεσοπεντηκοστῆς. Ὁ β'. (Σελ. 187-188).

Τῆς Σαμαρείτιδος.

«Μὴ καταποντισάτω με καταιγὶς ὕδατος, μηδὲ
καταπιέτω με βυθός· ἀπέρριμμαι γὰρ εἰς βάθη,
καρδιάς θαλάσσης, τῶν κακῶν μου· διό σοι
κραυγάζω ὡς Ἰωνᾶς· Ἀναβήτω ἐκ φθορᾶς ἡ ζωὴ
μου πρὸς σέ, ὁ Θεὸς ἡμῶν».

Σταυρῶ σε οἱ παράνομοι, Ἰησοῦ ἤλωσαν, καὶ
λόγῃ ἐξεκέντησαν Χριστέ, καὶ Ἰωσήφ ὁ εὐσχήμων
σε κηδεύει, ἐν τῷ καινῷ μνημείῳ, ἐξ οὗ μετὰ δόξης
ἐξαναστάς, συνανέστησας Σωτήρ, πᾶσαν κτίσιν
ὑμνοῦσαν τὸ κράτος σου.

Μοχλοὺς καὶ πύλας Δέσποτα, δυνατῶς
ἔθραυσας τοῦ Αἴδου, καὶ ἀνέστης ὡς Θεός, καὶ
ὑπαντήσας, τὸ Χαῖρε προσεῖπας ταῖς Γυναίξιν, καὶ

ἀνέκφραστή σου εὐσπλαχνία.

Δόξα ...

Μονάδα τριπρόσωπη, Τριάδα με τὴν ἴδια οὐσία, Πα-
τέρα, Λόγο τοῦ Θεοῦ καὶ ἅγιο Πνεῦμα, ἀδιαίρετον ὡς
πρὸς τὴ φύση ἓναν Θεό λατρεύουμε Ποιητὴ καὶ Κύριο καὶ
Κυρίαρχο τοῦ παντός.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Ἐσένα ὀνομάζουμε, Ἀγνή, πύλη ἀδιάβατη, καὶ χωράφι
ἀκαλλιέργητο, καὶ κιβωτό πού περιέχει τὸ Μάννα, καὶ
στάμνα, καὶ λυχνάρι, καὶ θυμιατήρι τοῦ πνευματικοῦ
ἄνθρακα (ἀναμμένου κάρβουνου).

Ὡιδὴ ΣΤ'.

Τοῦ Πάσχα. (Σελ. 20-21).

Τῆς Θεοτόκου. (Σελ. 129).

Τῆς Μεσοπεντηκοστῆς. Ὁ β'. (Σελ. 187-188).

Τῆς Σαμαρείτιδος.

Ἄς μὴ με καταποντίσει θαλασσινὴ καταιγίδα, οὔτε νά
με καταπιεῖ ὁ βυθός· Γιατί ἔχω ἀπορριφθεῖ στά θάθη τῆς
καρδιάς τῆς θάλασσας τῶν κακῶν μου· Γι' αὐτό κραυγά-
ζω σ' ἐσένα, ὅπως ὁ Ἰωνᾶς· Ἄς ἀνεβεῖ ἡ ζωὴ μου ἀπὸ τῆ
φθορά σ' ἐσένα, Θεέ μας.

Σὲ Σταυρὸ σ' ἐκάρφωσαν οἱ παράνομοι, Ἰησοῦ, καὶ σέ
τραυμάτισαν με λόγῃ, Χριστέ, καὶ ὁ ἐπίσημος Ἰωσήφ σέ
κηδεύει στό καινούριο μνημα· Ἀπὸ τό ὅποιο, ἀφοῦ
ἀναστήθηκες με δόξα, ἀνάστησες μαζί σου, Σωτήρα, ὅλη
τὴν κτίση πού ὑμνοῦσε τὴ δύναμή σου.

Ἔσπασες με δύναμη, Κύριε, τούς μοχλοὺς καὶ τίς πύ-
λες τοῦ ἄδη καὶ ἀναστήθηκες ὡς Θεός, καὶ ἀφοῦ συνάν-
τησες τίς Μυροφόρες γυναῖκες, εἶπες σ' αὐτές τό Χαίρε-

ταύτας εἰπεῖν ἐξαπέστειλας Μαθηταῖς·
Ἐξεγήγερται ὁ ζῶν, καὶ ὠράθη φωτίζων τὰ πέρατα.

Τί κλαίετε; τί φέρετε ὡς θνητῶ, Γύναια, τὰ μύρα; ἐξηγέρθη ὁ Χριστός, ἐβόα πάλαι ἀστράπτων μεγάλως, ὁ φανείς νεανίας, κενὰς τὰς σινδόνας καταλιπών· ἀπελθοῦσαι τοῖς αὐτοῦ, ἀπαγγείλατε φίλοις τὴν Ἔγερσιν.

Ρεῖθρον ὑπάρχων Κύριε, τῆς ζωῆς ἄφθονον, καὶ ἄβυσσος ἐλέους ἀγαθὴ ὁδοιπορήσας καθέζη, πλησίον τοῦ φρέατος τοῦ ὄρκου, καὶ τῆ Σαμαρείτιδι ἐκβοᾶς· Δός μοι ὕδωρ τοῦ πιεῖν, ὅπως λάβης ἀφέσεως νάματα.

Δόξα...

Ἵμνῶ Πατέρα ἄναρχον, καὶ Υἱὸν σύνθρονον καὶ Πνεῦμα ὁμοούσιον πιστῶς, μίαν οὐσίαν, καὶ φύσιν καὶ δόξαν, καὶ μίαν βασιλείαν, Θεὸν τῶν ἀπάντων καὶ ποιητὴν, συνοχέα τοῦ παντός, μετὰ τῶν ἀσωμάτων δυνάμεων.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Παρθένον μόνην τίκτουσαν, καὶ νηδὺν ἄφθορον τηρήσασαν, ὑμνοῦμέν σε Ἀγνή θρόνον Κυρίου, καὶ πύλην καὶ ὄρος, καὶ νοητὴν λυχνίαν, νυμφῶνα ὀλόφωτον τοῦ Θεοῦ, καὶ σκηνὴν δόξης σαφῶς, κιβωτόν τε καὶ στάμνον καὶ τραπέζαν.

Μικρὰ Συναπτὴ. (Σελ. 17).

Ἐκφώνσῃς.

Σὺ γὰρ εἶ ὁ Βασιλεύς... (Σελ. 21).

Κοντάκιον. Τῆς Σαμαρείτιδος.

τε, καὶ τίς ἔστειλες νά ποῦν στοὺς Μαθητές· Ἀναστήθηκε ὁ ζωντανός Θεός, καὶ ἐμφανίσθηκε φωτίζοντας τὰ πέρατα.

Γιατί κλαῖτε; Γιατί φέρνετε, γυναῖκες τὰ μύρα ὡς σέ θνητό; Ἀναστήθηκε ὁ Χριστός ἀφήνοντας ἄδεια τὰ σάβανα, φώναζε παλαιὰ ἀστράφτοντας ὑπερβολικά ὁ νέος πού ἐμφανίσθηκε· Πηγαίνετε στοὺς φίλους του καὶ ἀναγγείλατε τὴν Ἀνάστασή του.

Ἐσύ πού εἶσαι, Κύριε, ἄφθονο ρεῦμα τῆς ζωῆς καὶ ἄβυσσος ἐλέους, Ἀγαθὴ, πεζοπορώντας κάθισες κοντά στό «Πηγὰδι τοῦ ὄρκου», καὶ φωνάζεις στὴ Σαμαρείτισσα· Δός μου νερό, νά πιῶ, γιὰ νά λάβεις τὰ νερά τῆς συγχωρήσεως.

Δόξα ...

Ἵμνῶ μέ πιστὴ Πατέρα πού δέν ἔχει ἀρχή, καὶ Υἱό πού κάθεται στὸν ἴδιο θρόνο, καὶ Πνεῦμα ὁμοούσιο, δηλαδή μία οὐσία καὶ φύση καὶ δόξα καὶ μία Βασιλεία, πού εἶναι Θεός τῶν πάντων καὶ Ποιητῆς, καὶ συγκρατεῖ τό πᾶν μαζί μέ τίς ἀγγελικὲς Δυνάμεις.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Ὡς μόνη Παρθένο πού γέννησε, καὶ διατήρησε τὰ σπλάχνα ἄφθορα, σέ ὑμνοῦμε φανερά, Ἀγνή, ὡς θρόνο τοῦ Κυρίου, καὶ πύλη καὶ ὄρος, καὶ πνευματικὸ λυχνάρι, ὀλόφωτο νυμφικὸ θάλαμο τοῦ Θεοῦ, καὶ κατοικία τῆς δόξης, καὶ κιβωτό καὶ στάμνα καὶ τραπέζι.

Μικρὴ Συναπτὴ. (Σελ. 17).

Ἐκφώνσῃς.

Σὺ γὰρ εἶ ὁ Βασιλεύς... (Σελ. 21).

Κοντάκιο τῆς Σαμαρείτιδος.

<p>Πίστει ἐλθοῦσα ἐν τῷ φρέατι, ἡ Σαμαρεῖτις ἐθεάσατο, τὸ τῆς σοφίας ὕδωρ σε, ᾧ ποτισθεῖσα δαψιλῶς βασιλείαν τὴν ἄνωθεν ἐκλήρωσατο, αἰωνίως ἡ αἰοίδιμος.</p> <p>Ὁ Οἶκος.</p> <p>Τῶν σεπτῶν μυστηρίων ἀκούσωμεν, Ἰωάννου ἡμᾶς ἐκδιδάσκοντος, τὰ ἐν τῇ Σαμαρείᾳ γινόμενα, πῶς γυναικὶ ὠμίλει ὁ Κύριος, ὕδωρ αἰτήσας, ὃ τὰ ὕδατα εἰς τὰς συναγωγὰς αὐτῶν συνάξας, ὁ Πατὴρ καὶ τῷ Πνεύματι σύνθρονος· ἦλθε γὰρ ἐκζῶτων τὴν εἰκόνα αὐτοῦ, αἰωνίως, ὡς αἰοίδιμος.</p> <p>Συναξάριον. (Τοῦ Μοναίου). Τῆς Σαμαρείτιδος. Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Κυριακῇ πέμπτῃ ἀπὸ τοῦ Πάσχα, τὴν τῆς Σαμαρείτιδος ἑορτὴν ἑορτάζομεν. Στίχοι. Ὑδωρ λαβεῖν ἐλθοῦσα τὸ φθαρόν, γύναι, τὸ ζῶν ἀπαντλεῖς, ᾧ ῥύπους ψυχῆς πλύνεις. Ταῖς τῆς σῆς Μάρτυρος Φωτεινῆς πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν. Καταβασίαι. Τοῦ Πάσχα. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 70-71). Ωιδὴ Ζ' . Τοῦ Πάσχα. (Σελ. 23). Τῆς Θεοτόκου. (Σελ. 132). Τῆς Μεσοπεντηκοστῆς. Ὁ β'. (Σελ. 191-192).</p>		<p>Ἀφοῦ ἦλθε στό πηγάδι μέ πίστῃ ἡ Σαμαρεῖτισσα, εἶδε ἐσένα τό νερό τῆς σοφίας, ἀπό τό ὅποιο, ἀφοῦ ποτίσθηκε ἄφθονα, κληρονόμησε ἡ φομισμένῃ αἰώνια τὴν οὐράνια Βασιλεία.</p> <p>Οἶκος.</p> <p>Ἀπό τὰ σεβάσμα μυστήρια ἃς ἀκούσουμε, καθὼς μᾶς διδάσκει ὁ Ἰωάννης, αὐτὰ πού ἐγιναν στή Σαμαρεία· Πῶς μιλοῦσε ὁ Κύριος μέ γυναῖκα ζῶντας νερό, αὐτός πού συγκέντρωσε τὰ νερά στοὺς χώρους συγκεντρώσεώς τους, αὐτός πού ἔχει τόν ἴδιο θρόνο μέ τόν Πατέρα καί τό Ἅγιο Πνεῦμα· Γιατί ἦλθε ἀναζῶντας τὴν εἰκόνα του, τόν ἄνθρωπο, γιά πάντα, αὐτός πού εἶναι ἄξιος ὕμνων.</p> <p>Συναξάριο. (Τοῦ Μοναίου). Τῆς Σαμαρείτιδος. Τὴν ἴδια ἡμέρα, πέμπτῃ Κυριακῇ ἀπὸ τό Πάσχα, ἑορτάζουμε τὴν ἑορτὴ τῆς Σαμαρείτιδος. Ἐνῷ ἦλθες νά λάβεις τό νερό πού φθείρεται, γυναῖκα, παίρνεις τό ζωντανό νερό, μέ τό ὅποιο πλύνεις τίς ἀκαθαρσίες τῆς ψυχῆς. Μέ τίς πρεσβεῖες τῆς δικῆς σου Μάρτυρος Φωτεινῆς, Χριστέ Θεέ μας, ἐλέησέ μας. Ἀμήν. Καταβασίες. Τοῦ Πάσχα. (Συλλειτουργικό. Σελ. 70-71). Ωιδὴ Ζ' . Πάσχα. (Σελ. 23). Τῆς Θεοτόκου. (Σελ. 132). Τῆς Μεσοπεντηκοστῆς. Ὁ β'. (Σελ. 191-192).</p>
--------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	--	-------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------

<p>Τῆς Σαμαρείτιδος. «Μὴ παραδώῃς ἡμᾶς εἰς τέλος, διὰ τὸ ὄνομά σου, καὶ μὴ διασκεδάσῃς τὴν διαθήκην σου, καὶ μὴ ἀποστήσῃς τὸ ἔλεός σου ἀφ' ἡμῶν, Κύριε ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν, ὁ ὑπερυψούμενος εἰς τοὺς αἰῶνας».</p> <p>Μετὰ ἀνόμων, Χριστὲ οἰκτίρμον, ἐκὼν κατελογίσθης, καιρῶ τοῦ θείου Πάθους, καὶ ταῦτα βλέπουσα ἐσειέτο ἡ γῆ, καὶ πέτραι παντουργῶ νεύματι ἐρρήγνυντο, ἀκατάληπτε, καὶ ἀνίσταντο νεκροὶ οἱ ἀπ' αἰῶνος.</p> <p>Μετὰ ψυχῆς καταβάς, εἰς μέρη κατώτερα τοῦ Αἴδου, ἐξῆγες ἐν ἀνδρείᾳ δεσμίους ἅπαντας, οὓς ἐκ τοῦ αἰῶνος θάνατος εἶχεν, ὁ πικρὸς τύραννος, ἐκβοῶντάς σοι Χριστὲ ὁ Θεός· Δόξα σου τῇ φρικτῇ οἰκονομίᾳ.</p> <p>Μετὰ νεκρῶν τί ὑμεῖς ζητεῖτε, τὸν ζῶντα εἰς αἰῶνας; ἠγέρθη, καθὼς εἶπεν· ἰδοὺ ὡς βλέπετε κεναὶ αἰ σινδόνες, κενὸς ὁ τάφος, ὁ φανεὶς ἔλεγε· Γυναιξὶ νεανίας, σπουδῆ ἄπιτε, εἶπατε τοῖς, Ἀποστόλοις.</p> <p>Ἵδωρ ὑπάρχεις ζωῆς, ἐβόα Χριστῶ ἡ Σαμαρείτις· πότισον οὖν με Λόγε διψῶσαν πάντοτε, σοῦ τὴν θείαν Χάριν, ὅπως μηκέτι Ἰησοῦ Κύριε, ἀγνωσίας κρατῶμαι ἀνχμῶ, ἀλλὰ κηρύττω σου τὰ μεγαλεῖα.</p> <p>Δόξα...</p> <p>Πατέρα καὶ τὸν Υἱόν, καὶ θεῖον ὕμνολογοῦμεν Πνεῦμα, ἀμέριστον Τριάδα, φύσει ὑπάρχουσαν,</p>		<p>Τῆς Σαμαρείτιδος. Μὴ μᾶς παραδώσεις ἐμᾶς τελειωτικά γιὰ χάρη τοῦ ὀνόματός σου, καὶ μὴν ἀθετήσεις (καὶ μὴν ἀγνοήσεις) τὴ συμφωνία σου, καὶ μὴν ἀπομακρύνεις τὸ ἔλεός σου ἀπὸ μᾶς, Κύριε Θεέ τῶν πατέρων μας, πού ὑπερυψώνεσαι σέ ὄλους τοὺς αἰῶνες.</p> <p>Μέ τῆ θέλησή σου, εὐσπλαχνε Χριστέ, συγκαταριθμήθηκες μαζί μέ ἀνόμους κατά τόν καιρό τοῦ θεϊκοῦ Πάθους σου· Καί βλέποντας αὐτὰ σεῖονταν (συγκλονιζόταν) ἡ γῆ, καὶ οἱ πέτρες ραγίζονταν μέ τό παντοδύναμο νεῦμα σου, ἀκατανόητε, καὶ ἀναστήνονταν οἱ ἀπὸ αἰῶνες νεκροί.</p> <p>Ἀφοῦ κατέβηκες μέ ψυχὴ στὰ κατώτερα μέρη τοῦ ἄδου, ἐβγαζες μέ ἀνδρεία ὄλους τοὺς φυλακισμένους, τοὺς ὁποίους κατεῖχε ἀπὸ αἰῶνες ὁ θάνατος, ὁ πικρὸς τύραννος, οἱ ὁποῖοι φώναζαν σ' ἐσένα, Χριστέ Θεέ μας· Δόξα στή φρικτὴ σου οἰκονομία (συγκατάβαση).</p> <p>Γιατί ζητεῖτε ἐσεῖς, αὐτόν πού ζεῖ αἰῶνια, μαζί μέ τοὺς νεκρούς; Ἀναστήθηκε, ὅπως εἶπε· Νά, ὅπως βλέπετε, εἶναι ἄδεια τὰ σάβανα, ἄδειος ὁ τάφος, ἔλεγε στίς Γυναῖκες ὁ νέος (ὁ Ἄγγελος) πού ἐμφανίσθηκε· Γρήγορα πηγαίνετε καὶ πεῖτε το στοὺς Ἀποστόλους.</p> <p>Εἶσαι τό νερό τῆς ζωῆς, ἔλεγε δυνατά ἡ Σαμαρείτισσα στόν Χριστό· Πότισέ με λοιπόν, Λόγε τοῦ Θεοῦ, μέ τὴ θεία χάρη σου, ἐμένα πού διψῶ πάντοτε, γιὰ νά μὴν κατέχομαι πλέον, Κύριε Ἰησοῦ, ἀπὸ τὴν ξηρασία (τὴ δίψα) τῆς ἀγνοίας, ἀλλὰ νά κηρύττω τὰ μεγαλεῖα σου.</p> <p>Δόξα ...</p> <p>Ὑμνοῦμε τὸν Πατέρα καὶ τὸν Υἱό καὶ τό Ἅγιο Πνεῦμα, πού εἶναι ὡς πρὸς τὴ φύση ἀδιαίρετη Τριάδα, πού διακρί-</p>
-----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	--	------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------

μεριστήν προσώποις, μίαν οὐσίαν συμφυῆ,
ἀναρχον, ποιητήν τοῦ παντός καί Θεόν, ὃν πᾶσαι
οὐρανῶν ὕμνοῦσι τάξεις.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Μετὰ λοχείαν φρικτήν, παρθένος ἀγνή
διεφυλάχθης, ἁγία Θεοτόκε· διό σε ἅπασαι,
Ἀγγέλων χορεῖαι, καὶ τῶν ἀνθρώπων γενεαὶ
ἅπασαι, ἀσιγήτοις ἀνυμνοῦσι φωναῖς, χωρίον,
καθαρόν τοῦ ἀχωρήτου.

Ωιδὴ Η'. Τοῦ Πάσχα. (Σελ. 23-24).

Τῆς Θεοτόκου. (Σελ. 134-135).

Τῆς Μεσοπεντηκοστῆς. Ὁ β'. (Σελ. 193-195).

Τῆς Σαμαρείτιδος.

«Τὰ σύμπαντα Δέσποτα τῆ σῆ σοφία
συνεστήσω· γῆς δὲ πάλιν ἤδρασας, ὡς οἶδας τὸν
πυθμένα, τῆ βάσει πηξάμενος ἐπὶ ὑδάτων· διὸ
πάντες βοῶμεν ἀναμέλποντες· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα
Κυρίου, ἀπαύστως τὸν Κύριον».

Θάνατον ὑπέμεινας, μόνη ἀθάνατε, βουλήσει,
Ἄιδην ἠχμαλώτευσας, πύλας χαλκᾶς συνέτριψας
βασιλεῦ οὐράνιε, καὶ ἀφείλες δεσμίους, ἀπ' αἰῶνος
ἐκεῖσε χρηματίζοντας, ἀνυμνοῦντας ἀπαύστως, τὸ
κράτος τῆς σῆς ἀγαθότητος.

Υψώθης μακρόθυμε, ἐθελουσίως ἐπὶ ξύλον,
καὶ πέτραι ἐσχίσθησαν, καὶ ἥλιος ἐσβέσθη, καὶ τὸ
καταπέτασμα τοῦ ναοῦ διερράγη, καὶ ἡ γῆ
ἐσαλεύθη, καὶ ἐτρόμαξεν ὁ παγγέλαστος Ἄιδης,
καὶ πάντα δεσμίους ἀπέλυσε.

Ἐπέφανες Κύριε, τοῖς ἐν τῷ σκότει καθήμενοις,

νεταὶ σέ πρόσωπα, μία οὐσία στή φύση, χωρίς ἀρχή, πού
εἶναι Ποιητής τοῦ παντός καί Θεός, τόν ὅποιο ὕμνοῦν ὅλα
τά τάγματα τῶν οὐρανῶν.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίο.

Μετὰ τῆ γέννηση πού προκαλεῖ δέος, διαφυλάχθης
Παρθένος ἀγνή, ἁγία Θεοτόκε· Γι' αὐτό ὅλα τά πλήθη τῶν
Ἀγγέλων καὶ ὅλες οἱ γενιές τῶν ἀνθρώπων ἀνυμνοῦν μέ
ἀκατάπαυστες φωνές, ἐσένα τό καθαρό χωρίο (δοχεῖο)
τοῦ ἀχωρήτου.

Ωιδὴ Η'. Τοῦ Πάσχα. (Σελ. 23-24).

Τῆς Θεοτόκου. (Σελ. 134-135).

Τῆς Μεσοπεντηκοστῆς. Ὁ β'. (Σελ. 193-195).

Τῆς Σαμαρείτιδος.

Κύριε, μέ τῆ δική σου σοφία δημιούργησες τὰ σύμπαν-
τα· Καὶ ἀπό τήν ἄλλη μεριά στερέωσες τόν πυθμένα τῆς
γῆς, ὅπως γνωρίζεις, στερεοποιώντας τὸν στή βάση του
ἐπάνω στά νερά· Γι' αὐτό ὅλοι φωνάζουμε ψάλλοντας·
Δοξολογεῖτε ἀκατάπαυστα τὰ ἔργα τοῦ Κυρίου τόν Κύριο.

Υπέμεινες θάνατο μέ τῆ θέλησή σου, μόνη ἀθάνατε,
αἰχμαλώτισες τόν ἄδη, συνέτριψες τίς χάλκινες πύλες,
οὐράνιε Βασιλιά, καὶ ἀφήρεσες τούς φυλακισμένους, οἱ
ὅποιοι ἦταν ἐκεῖ ἀπό αἰῶνες καὶ ἀνυμνοῦσαν
ἀκατάπαυστα τῆ δύναμη τῆς ἀγαθότητάς σου.

Υψώθης, μεγαλόψυχε, θεληματικά ἐπάνω σέ ξύλο,
καὶ σχίσθησαν οἱ πέτρες, καὶ ἔσβησε ὁ ἥλιος, καὶ τό κα-
ταπέτασμα (ἡ ἀυλαία) τοῦ ναοῦ σχίσθηκε, καὶ ἡ γῆ σει-
σθηκε, καὶ τρόμαξε ὁ γελοῖος ἄδης, καὶ ἄφησε
ἐλευθέρους ὅλους τούς φυλακισμένους.

Φώτισες, Κύριε, αὐτούς πού κάθονταν στό σκοτάδι,

φῶς ὑπάρχων ἄδυτον, καὶ ζωὴ τῶν ἀπάντων· διό σε ὡς ἔβλεψε, τῶν δικαίων ὁ δῆμος, ἀνεσκίρτησε Λόγε, καὶ ἀνεβόησεν· Ἦλθες πάντα δεσμῶν ἀπολύσαι· ὑμνοῦμεν τὸ κράτος σου.

Πλησίον ἐκάθισας πηγῆς, ἐν ὥρᾳ Σῶτερ ἔκτη, καὶ τῇ Σαμαρείτιδι, ὕδωρ τὸ ζῶν παρέσχες καὶ γνώσεως νάματα, διὰ πολλὴν εὐσπλαχνίαν, μεθ' ἧς πάντες βοῶμεν ἀναμέλποντες· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου, ἀπαύστως τὸν Κύριον.

Δόξα...

Πατέρα προάναρχον, Υἱὸν συνάναρχον ὑμνοῦμεν Πνεῦμα τὸ ἅγιον, Θεὸν ἓνα τὰ τρία, ἀσύγχυτον, ἄτμητον, δημιουργὸν τῶν ἀπάντων, ὁμοδύναμον κράτος αὐτεξούσιον, καὶ βοῶμεν· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου, ἀπαύστως τὸν Κύριον.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ἄνθρακι καθαίρεται, ὁ Ἡσαΐας προκηρύττων, τὸν νοητὸν ἄνθρακα σαρκούμενον Παρθένε, ἐκ σοῦ ὑπὲρ ἔννοιαν, καταφλέγοντα πάντων τῶν βροτῶν τὰ ὑλώδη ἁμαρτήματα, καὶ θεοῦντα δι' οἶκτον, τὴν φύσιν ἡμῶν παναμώμητε.

Τιμιωτέρα.(Σελ. 25).

(Ἀντί αὐτῆς ἢ Θ'. ῶδή).

Ωιδὴ Θ'.

Τοῦ Πάσχα. Σελ. 25-26).

ἐπειδὴ εἶσαι τὸ ἀβασίλευτο φῶς καὶ ἡ ζωὴ τῶν πάντων Γι' αὐτὸ μόλις σέ εἶδε τὸ πλῆθος τῶν Δικαίων, σκίρτησε ἀπὸ χαρὰ, Λόγε τοῦ Θεοῦ, καὶ φώναξε· Ἦλθες νὰ ἐλευθερώσεις ὅλους ἀπὸ τὰ δεσμά· Ὑμνοῦμε τὴ Δύναμή σου.

Κάθισες κοντὰ στό πηγάδι, Σωτήρα μου, κατὰ τὴν ἕκτη ὥρα (δώδεκα τὸ μεσημέρι), καὶ ἔδωσες στὴ Σαμαρείτιστα τὸ τρεχούμενο νερό, καὶ τὰ νερά τῆς γνώσεως, ἀπὸ πολλὴ εὐσπλαχνία, καὶ μαζί της ὅλοι φωνάζουμε ψάλλοντας· Δοξολογεῖτε ἀκατάπαυστα ὅλα τὰ ἔργα τοῦ Κυρίου τὸν Κύριο.

Δόξα ...

Ὑμνοῦμε τὸν Πατέρα πού ὑπάρχει πρὶν ἀπὸ κάθε ἀρχή, τὸν Υἱὸ ἐπίσης χωρὶς ἀρχή, τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιο, ἓνα Θεὸ τὰ τρία, ἀσύγχυτο (πού δέν συγχέεται), ἀδιαίρετο, δημιουργὸ τῶν πάντων, μέ τὴν ἴδια αὐτεξούσια δύναμη γιὰ τὰ τρία, καὶ φωνάζουμε· Δοξολογεῖτε ἀκατάπαυστα ὅλα τὰ ἔργα τοῦ Κυρίου τὸν Κύριο.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Μέ ἀναμμένο κάρβουνο καθαρίζεται ὁ Ἡσαΐας, κηρύττοντας προκαταβολικά, ὅτι τὸ πνευματικὸ κάρβουνο θὰ σαρκωθεῖ ὑπερφυσικά ἀπὸ σένα, Παρθένε, κατακαίοντα ὅλα τὰ ἁμαρτήματα τῶν ἀνθρώπων πού σχετίζονται μέ τὴν ὕλη, καὶ θεοποιώντας ἀπὸ εὐσπλαχνία τὴ φύση μας, Παναμώλυτη.

Τιμιωτέρα. (Σελ. 25).

(Ἀντί αὐτῆς ἢ Θ'. ῶδή).

Ωιδὴ Θ'.

Τοῦ Πάσχα. (Σελ. 25-26).

<p>Τῆς Θεοτόκου. (Σελ. 136-137). Τῆς Μεσοπεντηκοστῆς. Ὁ β'. (Σελ. 196-197). Τῆς Σαμαρείτιδος.</p> <p>«Ἐποίησε κράτος ἐν βραχίονι αὐτοῦ· καθεῖλε γὰρ δυνάστας ἀπὸ θρόνων, καὶ ὕψωσε ταπεινοὺς ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ, ἐν οἷς ἐπεσκέψατο ἡμᾶς, ἀνατολὴ ἐξ ὕψους, καὶ κατεύθυνεν ἡμᾶς εἰς ὁδὸν εἰρήνης».</p> <p>Ἴδου καθωράθη, ἡ ζωὴ πάντων Χριστός, κρεμάμενος ἐν ξύλῳ ἐκουσίως, καὶ ταῦτα βλέπουσα γῆ ἐσαλεύθη, καὶ πολλὰ Ἁγίων ἠγέρθη ἐμφανῶς, σώματα κοιμηθέντων καὶ τὸ δεσμοτήριον Αἴδου ἐσαλεύθη.</p> <p>Ὡραῖος ἐκ τάφου, ὡς νυμφίος ἐκ παστοῦ, πεπόρευσαι, θανάτου καταλύσας, τὴν τυραννίδα Χριστέ, καὶ τοῦ Αἴδου τοὺς μοχλοὺς, συντρίψας δυνάμει θεϊκῇ, καὶ τῆς Ἐγέρσεώς σου, τῷ φωτὶ τῷ νοητῷ, καταυγάσας κόσμον.</p> <p>Στησώμεθα πάντες νῦν χοροὺς πνευματικῶν καὶ κράξωμεν· ὁ Κύριος ἀνέστη, ἀγαλλιάσθω ἡ γῆ, εὐφραινέσθω, οὐρανὸς νεφέλαι ῥανάτωσαν ἡμῖν, δικαιοσύνης ὄμβρους ἐορτάζουσι φαιδρῶς καὶ Χριστὸν ὑμνοῦσιν.</p> <p>Ἡ ζωὴ τῶν ζώντων, ἡ πηγὴ τῶν ἀγαθῶν, ὁ Κύριος πλουσίως, ἐπιρραίνων διδαχάς, ἐκβοᾷ τῇ γυναικί· Παράσχου μοι ὕδωρ τοῦ πιεῖν, ὅπως σοι δώσω ὕδωρ, τῶν ἁμαρτημάτων σου, τὰς πηγὰς ξηραῖνον.</p> <p>Δόξα...</p>		<p>Τῆς Θεοτόκου. (Σελ. 136-137). Τῆς Μεσοπεντηκοστῆς. Ὁ β'. (Σελ. 196-197). Τῆς Σαμαρείτιδος.</p> <p>Ἀνέδειξε ἐξουσία μὲ τὸ παντοδύναμο χέρι του· Γιατί κετέβασε (γκρέμισε) δυνατοὺς ἀπὸ θρόνους, καὶ ὕψωσε ταπεινοὺς ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ, πράγματα μὲ τὰ ὁποῖα μᾶς ἐπισκέφθηκε ὡς ἀνατολὴ ἀπὸ τὸν οὐρανὸ, καὶ μᾶς καθοδήγησε σὲ πορεία εἰρήνης.</p> <p>Νά, φάνηκε ὁ Χριστός, ἡ ζωὴ πάντων, κρεμασμένος θεληματικὰ ἐπάνω σὲ ξύλο· Καὶ βλέποντας αὐτὰ ἡ γῆ σεισθήκε, καὶ πολλὰ σώματα νεκρῶν Ἁγίων ἀναστήθηκαν φανερά, καὶ ἡ φυλακὴ τοῦ ἄδη σεισθήκε.</p> <p>Βγῆκες ὠραῖος ἀπὸ τὸν τάφο, ὡς ἀπὸ νυφικό θάλαμο, Χριστέ, ἀφοῦ κατέλυσες τὴν τυραννία τοῦ θανάτου, καὶ συνέτριψες τοὺς μοχλοὺς τοῦ ἄδη μὲ θεϊκὴ δύναμη, καὶ φώτισες τὸν κόσμον μὲ τὸ πνευματικὸ φῶς τῆς Ἀναστάσεώς σου.</p> <p>Ἄς στήσουμε τώρα ὅλοι πνευματικῶν χοροὺς, καὶ ἄς φωνάξουμε· Ὁ Κύριος ἀναστήθηκε· Ἄς σκιρτήσῃ ἡ γῆ ἀπὸ ἀγαλλίαση, ἄς εὐφραίνεται ὁ οὐρανός, τὰ σύννεφα ἄς βρέξουν βροχὲς δικαιοσύνης σ' ἐμᾶς, πού ἐορτάζουμε μὲ χαρὰ, καὶ ὑμνοῦμε τὸν Χριστό.</p> <p>Ἡ ζωὴ τῶν ζωντανῶν, ἡ πηγὴ τῶν ἀγαθῶν, ὁ Κύριος δροσιζοντας μὲ διδαχὲς φωνάζει στὴ γυναικί· Δός μου νὰ πιῶ νερό, γιὰ νὰ σοῦ δώσω νερό, πού ἀποξηραίνει τίς πηγές τῶν ἁμαρτημάτων σου.</p> <p>Δόξα ...</p>
---------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	--	------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------

Φῶς ἐν ἀμερίστῳ, ἡ τρισήλιος μονάς, ὁ ἀναρχος Πατήρ, Υἱός, καὶ Πνεῦμα Θεότης μία ζωὴ καὶ τῶν ὄλων ποιητής. Αὐτὸν ἀννυμῆσωμεν πιστοί, μετὰ τῶν ἀσωμάτων, τρισαγίοις ἄσμασιν ἱερολογοῦντες.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Φωτὸς γενομένη, οἰκητήριον Ἀγνή, καταύγασον τὰς κόρας τῆς ψυχῆς μου, ἀμαυρωθείσας πολλαῖς, μεθοδείαις τοῦ ἐχθροῦ, καὶ βλέψαι ἀξίωσον τρανώς, τὸ ἀναλάμψαν φέγγος, ἐκ σοῦ ὑπὲρ ἔννοιαν, καθαρᾶ καρδιά.

Μικρὰ Συναπτὴ. (Σελ. 17).

Ἐκφώνοσις.

Ὅτι σὲ αἰνοῦσι... (Σελ. 26)..

Ἐξαποστειλάρια.

Ἅγιος Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν. (γ').

Τοῦ Πάσχα. (Σελ. 27-28).

Τῆς Σαμαρείτιδος.

Σαμάρειαν κατέλαβες, Σωτήρ μου παντοδύναμε, καὶ γυναικὶ ὀμιλήσας, ἐζήτηεις ὕδωρ τοῦ πιεῖν, ὁ ἐκ πέτρας ἀκροτόμου ποτάσας ὕδωρ, Ἑβραίοις, ἦν πρὸς πίστιν σὴν ἔλαβες, καὶ νῦν ζωῆς ἀπολαύει, ἐν οὐρανοῖς αἰωνίως.

Τῆς Μεσοπεντακοστῆς.

Μεσοῦσος παραγένονας, τῆς ἑορτῆς φιλάνθρωπε, ἐν ἱερῷ καὶ ἐλάλεις· Οἱ δίψοις ἔμπλεοι πρὸς με, ἔλθετε καὶ ἀρύσασθε, ὕδωρ ζῶν

Πῶς εἶναι ἓνα, χωρὶς νὰ διαιρεῖται ἡ Μονάδα με τούς τρεῖς ἡλίους (τὰ τρία πρόσωπα), ὁ Πατέρας ὁ ἀναρχος (πού δέν ἔχει ἀρχή), ὁ Υἱός καὶ τὸ Πνεῦμα, ἡ μία Θεότητα, ἡ ζωὴ καὶ Δημιουργὸς ὄλων. Αὐτὸν ἄς ἀννυμῆσουμε, πιστοί, μαζί με τούς Ἀγγέλους, λατρεύοντάς τον μέ τρισαγίους ὕμνους.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Ἐπειδὴ ἔγινες, Ἀγνή, κατοικία τοῦ φωτός, φώτισε τὰ μάτια τῆς ψυχῆς μου, πού σκοτίσθηκαν ἀπὸ τίς πολλές παγίδες τοῦ ἐχθροῦ, καὶ ἀξίωσέ με νὰ δῶ περίτρανα τὸ φῶς πού ἔλαμψε ἀπὸ σένα ἐπάνω ἀπὸ τὸ νοῦ, μέ καθαρὴ καρδιά.

Μικρὴ Συναπτὴ. (Σελ. 17).

Ἐκφώνοσος.

Ὅτι σὲ αἰνοῦσι... (Σελ. 26).

Ἐξαποστειλάρια.

Εἶναι Ἅγιος ὁ Κύριος ὁ Θεὸς μας. (γ').

Τοῦ Πάσχα. (Σελ. 27-28).

Τῆς Σαμαρείτιδος.

Βρέθοκες στή Σαμάρεια, Σωτήρα μου παντοδύναμε, καὶ ἀφοῦ μίλοσες μέ μιὰ γυναίκα, ζήτοῦσες νὰ πιεῖς νερό, Ἐσύ πού ἔκανες νὰ ποτάσει νερό γιὰ τούς Ἑβραίους ἀπὸ κοφτερὴ πέτρα, τὴν ὁποία (γυναίκα) πρᾶσεῖλκυσε στή δική σου πίστος· Καὶ τώρα ἀπολαμβάνει γιὰ πάντα ζωὴ αἰώνια στοὺς οὐρανοὺς.

Τῆς Μεσοπεντακοστῆς.

Ἐνῶ ἡ ἑορτὴ βρισκόταν στή μέσοτος, φιλάνθρωπε, ἤλθες στό ναό καὶ ἔλεγες· Ὅσοι εἴσθε γεμάτοι ἀπὸ δίψα, ἐλάτε σ' ἐμένα καὶ προμηθευθεῖτε νερό ζωντανό καὶ

καὶ ἀλλόμενον, δι' οὗ τρυφῆς καὶ χάριτος, ζωῆς τε τῆς ἀθανάτου, ἐπαπολαύσετε πάντες.

Αἴνοι. Στίχοι. (Σελ. 27-28).

Τροπάρια. Ἀναστάσιμα.

Ὁ σταυρὸν ὑπομείνας καὶ θάνατον, καὶ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, παντοδύναμη Κύριε, δοξάζομέν σου τὴν Ἀνάστασιν.

Ἐν τῷ σταυρῷ σου Χριστέ, τῆς ἀρχαίας κατάρας ἠλευθέρωσας ἡμᾶς, καὶ ἐν τῷ θανάτῳ σου, τὸν τὴν φύσιν ἡμῶν τυραννήσαντα, διάβολον κατήργησας, ἐν δὲ τῇ Ἐγέρσει σου, χαρᾶς τὰ πάντα ἐπλήρωσας· διὸ βοῶμέν σοι· ὁ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, Κύριε δόξα σοι.

Τῷ σῷ Σταυρῷ Χριστέ Σωτήρ, ὁδήγησον ἡμᾶς ἐπὶ τὴν ἀλήθειάν σου, καὶ ῥῦσαι ἡμᾶς, τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ, ὁ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, ἀνάστῃσον ἡμᾶς πεσόντας τῇ ἀμαρτία, ἐκτείνας τὴν χειρὰ σου, φιλάνθρωπε Κύριε, τῇ πρεσβείᾳ τῶν Ἁγίων σου.

Τῶν Πατρικῶν σου κόλπων, μὴ χωρισθεῖς μονογενὲς Λόγε τοῦ Θεοῦ, ἦλθες ἐπὶ γῆς διὰ φιλάνθρωπίαν, ἄνθρωπος γενόμενος ἀτρέπτως, καὶ Σταυρὸν καὶ θάνατον ὑπέμεινας σαρκί, ὁ ἀπαθὴς τῇ Θεότητι· ἀναστὰς δὲ ἐκ νεκρῶν ἀθανασίαν παρέσχες τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων, ὡς μόνος παντοδύναμος.

Στιχῶρά τοῦ Πάσχα. (Σελ. 28-29,29).

(Τὰ κάτωθι δὲν ψάλλονται κατὰ τὸ τυπικόν. Τὰ παραθέτομεν ἐκ σεβασμοῦ πρὸς τὸ λειτουργικόν

ὀρμητικὸ, μὲ τὸ ὁποῖο θὰ ἀπολαύσετε ὅλοι ἀπόλαυσῃ καὶ χάρῃ καὶ ζωῇ ἀθάνατῃ

Αἴνοι. Στίχοι. (Σελ. 27-28).

Τροπάρια. Ἀναστάσιμα.

Ἐσύ πού ὑπέμεινες Σταυρὸ καὶ θάνατο, καὶ ἀναστήθηκες ἀπὸ τοὺς νεκρούς, Παντοδύναμη Κύριε, δοξάζουμε τὴν Ἀνάστασή σου.

Μέ τὸ σταυρὸ σου, Χριστέ, μᾶς ἐλευθέρωσες ἀπὸ τὴν ἀρχαία κατάρα, καὶ μέ τὸ θάνατό σου κατάργησες τὸν διάβολο, πού βασάνισε τὴ φύσῃ μας· Καὶ μέ τὴν ἀνάστασή σου γέμισες τὰ πάντα μέ χαρὰ· Γι' αὐτὸ φωνάζουμε σ' ἐσένα· Ἐσύ πού ἀναστήθηκες ἀπὸ τοὺς νεκρούς, Κύριε, δόξα σοι.

Μέ τὸ Σταυρὸ σου, Χριστέ Σωτήρα, ὁδήγησέ μας στὴν ἀλήθειά σου, καὶ λύτρωσέ μας ἀπὸ τίς παγίδες τοῦ ἐχθροῦ· Ἐσύ πού ἀναστήθηκες ἀπὸ τοὺς νεκρούς, ἀνάστῃσε ἐμᾶς, πού πέσαμε στὴν ἀμαρτία, ἀπλώνοντας τὸ χεῖρι σου, Φιλάνθρωπε Κύριε, μέ τὴν πρεσβεία τῶν ἁγίων σου.

Χωρὶς νὰ χωρισθεῖς ἀπὸ τὴν πατρικὴ ἀγκαλιά, Μονογενὴ Λόγε τοῦ Θεοῦ, ἦλθες ἐπάνω στὴ γῆ ἀπὸ φιλάνθρωπία, καὶ ἔγινες ἄνθρωπος χωρὶς μεταβολή. Καὶ Σταυρὸ καὶ θάνατο ὑπέμεινες σωματικά ὁ ἀπαθὴς κατὰ τὴ Θεότητα. Καὶ ἀναστῃμένος ἀπὸ τοὺς νεκρούς προσφερες ἀθανασία στοῦ γένος τῶν ἀνθρώπων, ὡς μόνος παντοδύναμος.

Τὰ Στιχῶρά τοῦ Πάσχα. (Σελ. 28-29,29).

(Τὰ παρακάτω μέ πλάγια γράμματα δὲν ψάλλονται κατὰ τὸ τυπικόν. Τὰ παραθέτομε ἀπὸ σεβασμοῦ πρὸς τὸ

Πεντηκοστάριον).

Θάνατον κατεδέξω σαρκί, ἡμῖν ἀθανασίαν
πραγματευσόμενος, Σωτήρ, καὶ ἐν τάφῳ ᾤκησας,
ἵνα ἡμᾶς τοῦ Ἰαίδου ἐλευθερώσης, συναναστήσας
σεαυτῶ, παθῶν, μὲν ὡς ἄνθρωπος, ἀλλ' ἀναστὰς
ὡς Θεός. Διὰ τοῦτο βοῶμεν· Δόξα σοι ζωοδότα
Κύριε, μόνε Φιλάνθρωπε.

Πέτραι ἐσχίσθησαν Σωτήρ, ὅτε ἐν τῷ Κρανίῳ ὁ
Σταυρός σου ἐπάγη, ἔφριξαν Ἰαίδου πυλωροί, ὅτε ἐν
τῷ μνημείῳ ὡς θνητὸς κατετέθης· καὶ γὰρ του
θανάτου καταργήσας τὴν ἰσχύν, τοῖς τεθνεῶσι
πάσιν ἀφθαρσίαν παρέσχες, τῇ Ἀναστάσει σου,
Σωτήρ. Ζωοδότα Κύριε δόξα σοι.

Τῆς Σαμαρείτιδος

Στίχ. Ἐντεινε καὶ κατενοδοῦ καὶ βασίλευε
ἐνεκεν ἀληθείας καὶ πραότητος καὶ δικαιοσύνης.

Ἀγαλλιάσθω σήμερον φαιδρῶς, ὁ οὐρανὸς καὶ
ἡ γῆ, ὅτι Χριστὸς πεφανέρωται, σαρκούμενος ὡς
ἄνθρωπος, ἵνα τὸν Ἀδὰμ ἐξάρη ἐκ κατάρας
παγγενῆ, καὶ θαυμαστοῦται θαύμασιν, ἐν
Σαμαρεία προσαφικόμενος, Γυναικὶ δὲ παρέστη,
ὑδωρ ζητῶν, ὁ νεφέλης ὑδασι περιβαλλόμενος· διὸ
πάντες οἱ πιστοὶ προσκυνήσωμεν, τὸν δι' ἡμᾶς
ἐκουσίως πτωχεύσαντα, εὐσπλάγχυνω βουλῇ.

Στίχ'. Ἠγάπησας δικαιοσύνην, καὶ ἐμίσησας
ἀνομίαν.

Τάδε λέγει Κύριος τῇ Σαμαρείτιδι· Εἰ ἤδεις τὴν
δωρεὰν τοῦ Θεοῦ, καὶ τίς ἐστὶν ὁ λέγων σοι· Δός μοι

λειτουργικὸ Πεντηκοστάριο).

Θάνατο καταδέχθηκες σωματικὰ πραγματοποιώντας
γιά μᾶς, Σωτήρα, ἀθανασία. Καί σέ τάφο κατοίκησες, γιά
νά ἐλευθερώσεις ἐμᾶς ἀπό τόν ἄδη, ἀναστήνοντάς μας
μαζί σου, πάσχοντας μὲν ὡς ἄνθρωπος, ἀλλά
ἀναστημένος ὡς Θεός· Γι' αὐτό φωνάζουμε· Δόξα σ'
ἐσένα, Ζωοδότα Κύριε, μόνε Φιλάνθρωπε.

Οἱ πέτρες σχίσθησαν, Σωτήρα, ὅταν ὁ Σταυρός σου
καρφώθηκε στό Γολγοθά. Ἐφριξαν οἱ θυρωροί τοῦ ἄδη,
ὅταν τοποθετήθηκες στό μνήμα ὡς θνητός· Διότι, ἀφοῦ
κατάργησες τὴ δύναμη τοῦ θανάτου, σέ ὄλους τούς νε-
κρούς πρόσφερες ἀφθαρσία μέ τὴν ἀνάστασή σου, Σωτή-
ρα· Ζωοδότα Κύριε, δόξα σοι.

Τῆς Σαμαρείτιδος.

Στίχ. Τέντωσε τό τόξο σου καὶ ἔχε καλό κατενόδιο καὶ
βασίλευε γιά χάρη τῆς ἀλήθειας καὶ τῆς δικαιοσύνης.

Ἄς σκιρτᾷ ἀπό ἀγαλλίαση σήμερα λαμπρά ὁ οὐρανὸς
καὶ ἡ γῆ, γιατί ὁ Χριστὸς φανερώθηκε παίρνοντας σάρκα
ὡς ἄνθρωπος, γιά νά βγάλει τὸν Ἀδὰμ ἀπό τὴν κατάρα μέ
ὄλο τό γένος του· Καὶ ἀναδεικνύεται ἀξιοθαύμαστος φθά-
νοντας στή Σαμάρεια· Καὶ στάθηκε κοντά σέ κάποια γυ-
ναίκα ζητῶντας νερό, αὐτός πού περιβάλλεται ἀπό τά
νερά τῶν νεφῶν· Γι' αὐτό ὄλοι οἱ πιστοί, ἄς προσκυνήσου-
με, αὐτόν πού γιά μᾶς ἔγινε φτωχὸς ἀπό σπλαχνικὴ θέ-
ληση.

Στίχ. Ἀγαπᾷς τὴ δικαιοσύνη καὶ μισεῖς τὴν ἀνομία.

Αὐτά λέγει ὁ Κύριος στή Σαμαρείτισσα· Ἐὰν γνώριζες
τὴ δωρεὰ τοῦ Θεοῦ, καὶ ποιός εἶναι αὐτός πού σοῦ λέγει,
δός μου νά πιῶ νερό, ἐσύ θά ζητοῦσες ἀπ' αὐτόν, καὶ θά

ὕδωρ πιεῖν, σὺ ἂν ἤτησας αὐτόν, καὶ ἔδωκέ σοι
πιεῖν, ἵνα μὴ διψήσῃς εἰς τὸν αἰῶνα, λέγει Κύριος.

Δόξα...

Ἡ πῶγῃ τῆς ζωαρχίας, Ἰσοῦς ὁ Σωτὴρ ἡμῶν,
ἐπὶ τὴν πῶγῃν ἐπιστάς τοῦ Πατριάρχου Ἰακώβ,
πιεῖν ἐζήτηε ὕδωρ παρὰ γυναικὸς Σαμαρείτιδος.
Τῆς δὲ τὸ ἀκοινῶντον τῶν Ἰουδαίων
προσειπούσος, ὁ σοφὸς δομιουργὸς μετοχετεύει
αὐτήν, ταῖς γλυκεῖαις προσρήσεσι, μᾶλλον πρὸς
αἴτησιν τοῦ αἰδίου ὕδατος, ὃ καὶ λαβοῦσα, τοῖς
πᾶσιν ἐκήρυξεν εἰποῦσα· Δεῦτε, ἴδετε τῶν
κρυπτῶν γνώστῶν καὶ Θεόν, παραγενόμενον
σαρκί, διὰ τὸ σῶσαι τὸν ἄνθρωπον.

Καὶ νῦν...

«Ἀναστάσεως ἡμέρα...». (Σελ. 29).

Μεγάλῃ Δοξολογία:

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 44-45).

ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Ἀντίφωνα. Τοῦ Πάσχα. (Σελ. 30-31).

Ἀπολυτίκια.

Τὸ φαιδρὸν τῆς Ἀναστάσεως κήρυγμα, ἐκ τοῦ
Ἀγγέλου μαθοῦσαι αἱ τοῦ Κυρίου Μαθήτριαι, καὶ
τὴν προγονικὴν ἀπόφασιν ἀπορρίψασαι, τοῖς
Ἀποστόλοις καυχώμεναι ἔλεγον· Ἐσκύλευται ὁ
θάνατος, ἠγέρθη ὁ Χριστὸς ὁ Θεός, δωρούμενος τῷ
κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Τοῦ Ἁγίου τοῦ ναοῦ.

Κοντάκιον.

Τοῦ Πάσχα. «Εἰ καὶ ἐν τάφῳ...». (Σελ. 21).

σοῦ ἔδινε νὰ πιεῖς, γιὰ νὰ μὴ διψήσεις αἰῶνια· Λέγει ὁ Κύ-
ριος.

Δόξα ...

Ἡ πῶγῃ τῆς ἀρχῆς τῆς ζωῆς, ὁ Ἰσοῦς ὁ Σωτήρας
μας, ἀφοῦ στάθηκε στό πῶγάδι τοῦ Πατριάρχου Ἰακώβ,
ζῶτοῦσε νὰ πιεῖ νερό ἀπὸ γυναίκα Σαμαρείτισσα. Καί
ὅταν ἐκεῖνῷ ἀνέφερε τὴν ἔλλειψῶ ἐπικοινωνίας τῶν
Ἰουδαίων μὲ τοὺς Σαμαρεῖτες, ὁ σοφὸς Δομιουργὸς τὴν
διοχετεύει (τὴν καθοδῶγει) μὲ τὰ γλυκά του λόγια,
μᾶλλον νὰ ζῶτῆσει τὸ αἰῶνιο νερό· Τὸ ὅποιο ἀφοῦ
ἔλαβε, ἐκήρυξε σὲ ὅλους λέγοντας· Ἐλάτε νὰ δεῖτε κά-
ποιον πού εἶναι γνώστῶς τῶν μυστικῶν καὶ Θεός, πού
ἤλθε μὲ σῶμα, γιὰ νὰ σώσει τὸν ἄνθρωπο.

Καὶ νῦν ...

«Ἀναστάσεως ἡμέρα...». (Σελ. 29-30)

Μεγάλῃ Δοξολογία:

(Συλλειτουργικό. (Σελ. 44-45).

ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Ἀντίφωνα. Τοῦ Πάσχα. (Σελ. 30-31).

Ἀπολυτίκια.

Τὸ φαιδρὸ (χαρούμενο) κήρυγμα τῆς ἀναστάσεως
μαθαίνοντας ἀπὸ τὸν Ἄγγελο οἱ Μαθήτριες τοῦ Κυρίου,
καὶ ἀπορρίπτοντας τὴν προγονικὴ ἀπόφασῶ (τὴν κατά-
ρα), στοὺς Ἀποστόλους μὲ καύχῶσῶ ἔλεγαν·
Ἀπογυμνώθηκε ὁ θάνατος, ἀναστήθηκε ὁ Χριστὸς, ὁ
Θεός, δωρίζοντας στὸν κόσμον τὸ μέγα ἔλεος.

Τοῦ Ἁγίου τοῦ ναοῦ.

Κοντάκιο.

Τοῦ Πάσχα. «Εἰ καὶ ἐν τάφῳ...». (Σελ. 21).

<p>Αναγνώσματα. Απόστολος. Πράξεις Αποστόλων. (ΙΑ' . 19-30)</p> <p>Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, διασπαρέντες οἱ Ἀπόστολοι ἀπὸ τῆς θλίψεως τῆς γενομένης ἐπὶ Στεφάνῳ διήλθον ἕως Φοινίκῃς καὶ Κύπρου καὶ Ἀντιοχείας, μὴ δὲ λαλοῦντες τὸν λόγον εἰ μὴ μόνον Ἰουδαίοις. Ἦσαν δὲ τινες ἐξ αὐτῶν ἄνδρες Κύπριοι καὶ Κυρῳναῖοι, οἵτινες εἰσελθόντες εἰς Ἀντιόχειαν ἐλάλουν πρὸς τοὺς Ἑλλῳνιστάς, εὐαγγελιζόμενοι τὸν Κύριον Ἰῳσοῦν. Καὶ ἦν χειρ Κυρίου μετ' αὐτῶν, πολὺς τε ἀριθμὸς ὁ πιστεύσας ἐπέστρεψεν ἐπὶ τὸν Κύριον. Ἠκούσθη δὲ ὁ λόγος εἰς τὰ ὦτα τῆς Ἐκκλησίας τῆς ἐν Ἱεροσολύμοις περὶ αὐτῶν καὶ ἐξαπέστειλαν Βαρνάβαν ἕως Ἀντιοχείας· ὃς παραγενόμενος καὶ ἰδὼν τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ ἐχάρῃ, καὶ παρεκάλει πάντας τῇ προθέσει τῆς καρδίας προσμένειν τῷ Κυρίῳ, ὅτι ἦν ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ πλήρῃς Πνεύματος ἁγίου καὶ πίστεως. Καὶ προσετέθη ὄχλος ἰκανὸς τῷ Κυρίῳ. Ἐξῆλθε δὲ εἰς Ταρσὸν ἀναζῳτῆσαι Σαῦλον, καὶ εὐρῶν ἤγαγεν εἰς Ἀντιόχειαν. Ἐγένετο δὲ αὐτοὺς ἐνιαυτὸν ὅλον συναχθῆναι ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ διδάξαι ὄχλον ἰκανόν, χρῳματίσαι τε πρῳτον ἐν Ἀντιοχείᾳ τοὺς μαθητάς Χριστιανούς. Ἐν ταύταις δὲ ταῖς ἡμέραις κατῆλθον ἀπὸ Ἱεροσολύμων προφηταὶ εἰς Ἀντιόχειαν· ἀναστὰς δὲ εἷς ἐξ αὐτῶν ὀνόματι Ἄγαβος ἐσήμανε διὰ τοῦ Πνεύματος λιμὸν μέγαν μέλλειν ἔσσεσθαι ἐφ' ὅλῳν τὴν</p>		<p>Αναγνώσματα. Απόστολος. Πράξεις Αποστόλων. (ΙΑ' . 19-30)</p> <p>Ἐκεῖνες τὶς ἡμέρες οἱ Ἀπόστολοι, ἀφοῦ σκορπίσθησαν ἀπὸ τὸν διωγμὸν πού ἔγινε ἐξ αἰτίας τοῦ Στεφάνου, ἔφθασαν μέχρι τῆ Φοινίκῃς καὶ τὴν Κύπρο καὶ τὴν Ἀντιόχεια, χωρὶς νὰ κορύττουν τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ σὲ κανένα, παρὰ μόνον στοὺς Ἰουδαίους. Καὶ ἦταν κάποιοι ἀπ' αὐτοὺς ἄνθρωποι ἀπὸ τὴν Κύπρο καὶ τὴν Κυρῳνή, οἱ ὅποιοι, ἀφοῦ μπῆκαν στὴν Ἀντιόχεια, μιλοῦσαν πρὸς τοὺς Ἰουδαίους πού εἶχαν μῳτρικὴ τους γλῳσσα τὴν Ἑλλῳνική, καὶ κῆρυτταν σ' αὐτοὺς τὸ Εὐαγγέλιο τῆς σωτῳρίας διὰ τοῦ Ἰῳσοῦ Χριστοῦ. Καὶ ἡ δύναμῳ τοῦ Κυρίου ἦταν μαζί τους καὶ πολὺ μέγαν ἀριθμὸς πιστεύσαν καὶ ἐπέστρεψαν πρὸς τὸν Κύριο. Καὶ ἔφθασε ἡ φῳμῳ στὰ αὐτιά τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων γιὰ τὶς ἐπιτυχίες αὐτές, καὶ ἔστειλαν τὸν Βαρνάβα νὰ περάσει μέχρι τὴν Ἀντιόχεια· Ὁ ὅποιος ἀφοῦ ἦλθε καὶ εἶδε τὴν χάρῳ τοῦ Θεοῦ, χάρῳκε, καὶ προέτρεπε ὅλους, νὰ μένουν ἀφοσιωμένοι στὸν Κύριο μὲ ὅλῳ τὴ διάθεσῳ τῆς καρδιᾶς τους, γιὰτὶ ἦταν ἀγαθὸς καὶ γεμάτος ἀπὸ ἅγιο Πνεῦμα καὶ πίστῳ. Καὶ προστέθηκε πλῆθος πολὺ στὸν Κύριο. Καὶ ὁ Βαρνάβας βγῳκε στὴν Ταρσό, γιὰ νὰ ἀναζῳτῆσει τὸν Σαῦλο, καὶ ἀφοῦ τὸν βρῳκε, τὸν ὀδήγῳσε στὴν Ἀντιόχεια. Καὶ συνέβῳ ἐπὶ ἕνα ἔτος νὰ συμμετέχουν στὶς συνάξεις οἱ δύο αὐτοὶ Ἀπόστολοι, καὶ νὰ διδάξουν σὲ ἀρκετὸ λαό, καὶ στὴν Ἀντιόχεια γιὰ πρῳτῳ φορᾶ οἱ Μαθητές τοῦ Χριστοῦ ὀνομάσθησαν χριστιανοί. Καὶ ἐκεῖνες τὶς ἡμέρες κατέβῳκαν ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ στὴν</p>
---------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	--	-----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------

οικουμένον· ὅστις καὶ ἐγένετο ἐπὶ Κλαυδίου Καίσαρος. Τῶν δὲ μαθητῶν καθὼς εὐπορεῖτό τις ὥρισαν ἕκαστος αὐτῶν εἰς διακονίαν πέμψαι τοῖς κατοικοῦσιν ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ ἀδελφοῖς· ὁ καὶ ἐποίῳσαν ἀποστειλάντες πρὸς τοὺς πρεσβυτέρους διὰ χειρὸς Βαρνάβα καὶ Σαύλου.

Εὐαγγέλιον.

Κατὰ Ἰωάννην. (Δ'. 5-42).

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς εἰς πόλιν τῆς Σαμαρείας λεγομένην Συχάρ, πλῆσιον τοῦ χωρίου ὃ ἔδωκεν Ἰακώβ Ἰωσήφ τῷ υἱῷ αὐτοῦ. Ἦν δὲ ἐκεῖ πηγὴ τοῦ Ἰακώβ. Ὁ οὖν Ἰησοῦς κεκοπιακῶς ἐκ τῆς ὁδοιπορίας ἐκαθέζετο οὕτως ἐπὶ τῇ πηγῇ· ὥρα ἦν ὥσει ἕκτο. Ἔρχεται γυνὴ ἐκ τῆς Σαμαρείας ἀντλησαὶ ὕδωρ. Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Δός μοι πιεῖν. Οἱ γὰρ μαθηταὶ αὐτοῦ ἀπελυθίσαντες εἰς τὴν πόλιν, ἵνα τροφὰς ἀγοράσωσι. Λέγει οὖν αὐτῷ ἡ γυνὴ ἡ Σαμαρεῖτις· Πῶς σὺ Ἰουδαῖος ὢν παρ' ἐμοῦ πειν αἰτεῖς, οὐσὸς γυναικὸς Σαμαρεΐτιδος; οὐ γὰρ συγχρῶνται Ἰουδαῖοι Σαμαρεΐταις. Ἀπεκρίθη Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῇ· Εἰ ἤδειξες τὴν δωρεάν τοῦ Θεοῦ καὶ τίς ἐστὶν ὁ λέγων σοι, δός μοι πιεῖν, σὺ ἂν ἤτῳσας αὐτὸν, καὶ ἔδωκεν ἄν σοι ὕδωρ ζῶν. Λέγει αὐτῷ ἡ γυνή·

Ἀντιόχεια Προφῆτες· Καὶ ἀφοῦ σκόθηκε κάποιος ἀπ' αὐτούς μέ τό ὄνομα Ἀγαβος, προφήτησε μέ τό φωτισμό τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὅτι θά γίνει μέγας λιμός (πεινα) σέ ὅλη τὴν οἰκουμένη· ὁ ὁποῖος καὶ ἐγινε ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Καίσαρα Κλαυδίου. Καί τότε ἀπό τοὺς Μαθητές, ὅπως μπορούσε ὁ καθένας, ἀποφάσισαν νά στείλουν βοήθεια πρὸς ἐξυπρέτες τῶν ἀδελφῶν πού κατοικοῦσαν στήν Ἰουδαία· Πρᾶγμα τό ὁποῖο καὶ ἔκαναν στέλνοντας τίς εἰσφορές τους στοὺς πρεσβυτέρους τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων μέ τά χέρια τῶν Ἀποστόλων Βαρνάβα καὶ Σαύλου.

Εὐαγγέλιο.

Κατὰ Ἰωάννην. (Δ'. 5-42).

Κατὰ τόν καιρό ἐκεῖνο ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς σέ μιά πόλιν τῆς Σαμαρείας πού λεγόταν Συχάρ κοντά στόν τόπο, πού ἔδωσε ὁ Ἰακώβ στόν Ἰωσήφ τόν υἱό του· Καί ἐκεῖ ὑπῆρχε ἕνα πηγάδι τοῦ Ἰακώβ. Ὁ Ἰησοῦς λοιπόν κατάκοπος ἀπό τὴν ὁδοιπορία, ἐκάθισε ἔτσι κοντά στό πηγάδι· Ἦταν περίπου δώδεκα ἡ ὥρα. Τότε ἔρχεται μιά γυναίκα ἀπό τὴ Σαμαρεία νά πάρει νερό. Τῆς λέγει ὁ Ἰησοῦς· Δός μοι νά πιῶ. Γιατί οἱ Μαθητές του εἶχαν πάει στήν πόλιν γιά νά ἀγοράσουν τροφές. Τοῦ λέγει λοιπόν ἡ γυναίκα ἡ Σαμαρεΐτισσα· Πῶς ἐσύ, ἐνῶ εἶσαι Ἰουδαῖος, ζῳτεῖς ἀπό μένα νά πιεῖς, ἐνῶ εἶμαι γυναίκα Σαμαρεΐτισσα; (Καί τό εἶπε αὐτό), γιατί οἱ Ἰουδαῖοι δέν ἔχουν σχέσεις μέ τοὺς Σαμαρεῖτες. Ἀποκρίθηκε ὁ Ἰησοῦς καὶ τῆς εἶπε· Ἐὰν γνώριζες τὴ δωρεὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος πού δίνει ὁ Θεός, καὶ ποιός εἶναι αὐτός πού σοῦ λέγει τώρα, δός μοι νά πιῶ, ἐσύ θά τοῦ ζῳτοῦσες καὶ θά σοῦ

Κύριε, οὔτε ἀντλῶμα ἔχεις, καὶ τὸ φρέαρ ἐστὶ βαθύ· πόθεν οὖν ἔχεις τὸ ὕδωρ τὸ ζῶν; Μὴ σὺ μείζων εἶ τοῦ πατρὸς ἡμῶν Ἰακώβ, ὃς ἔδωκεν ἡμῖν τὸ φρέαρ, καὶ αὐτὸς ἐξ αὐτοῦ ἔπιε καὶ οἱ υἱοὶ αὐτοῦ καὶ τὰ θρέμματα αὐτοῦ; Ἀπεκρίθῃ Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῇ· Πᾶς ὁ πίνων ἐκ τοῦ ὕδατος τούτου διψήσει πάλιν· ὃς δ' ἂν πίη ἐκ τοῦ ὕδατος οὗ ἐγὼ δώσω αὐτῷ, οὐ μὴ διψήσει εἰς τὸν αἰῶνα, ἀλλὰ τὸ ὕδωρ ὃ δώσω αὐτῷ, γενήσεται ἐν αὐτῷ πηγὴ ὕδατος ἀλλομένου εἰς ζωὴν αἰώνιον. Λέγει πρὸς αὐτὸν ἡ γυνή· Κύριε, δός μοι τοῦτο τὸ ὕδωρ, ἵνα μὴ διψῶ μὲν ἐρχομαι ἐνθάδε ἀντλεῖν. Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Ὑπαγε φώνησον τὸν ἄνδρα σου καὶ ἐλθέ ἐνθάδε. Ἀπεκρίθῃ ἡ γυνή καὶ εἶπεν· Οὐκ ἔχω ἄνδρα. Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Καλῶς εἶπας ὅτι ἄνδρα οὐκ ἔχω· πέντε γὰρ ἄνδρας ἔσχες, καὶ νῦν ὃν ἔχεις οὐκ ἔστι σου ἀνὴρ· τοῦτο ἀληθές εἶρηκας. Λέγει αὐτῷ ἡ γυνή· Κύριε, θεωρῶ ὅτι προφήτης εἶ σύ. Οἱ πατέρες ἡμῶν ἐν τῷ ὄρει τούτῳ προσεκύνησαν· καὶ ὑμεῖς λέγετε ὅτι ἐν Ἱεροσολύμοις ἐστὶν ὁ τόπος ὅπου δεῖ προσκυνεῖν. Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Γύναι, πιστευσόν μοι ὅτι ἐρχεται ὥρα ὅτε οὔτε ἐν τῷ ὄρει τούτῳ οὔτε ἐν Ἱεροσολύμοις προσκυνήσετε τῷ πατρί. Ὑμεῖς προσκυνεῖτε ὃ οὐκ οἴδατε, ἡμεῖς προσκυνοῦμεν ὃ οἴδαμεν· ὅτι ἡ σωτηρία ἐκ τῶν Ἰουδαίων ἐστίν. Ἀλλ' ἐρχεται ὥρα, καὶ νῦν ἐστίν, ὅτε οἱ ἀληθινοὶ προσκυνῶνται προσκυνήσουσι τῷ πατρὶ ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ· καὶ γὰρ ὁ πατήρ

ἔδινε νερὸν τρεχούμενον καὶ ἀστείρευτον. Τοῦ λέγει ἡ γυναῖκα· Κύριε, οὔτε δοχεῖο ἔχεις καὶ τὸ πηγάδι εἶναι βαθύ· Ἀπὸ ποῦ λοιπὸν ἔχεις τὸ ζωντανὸ νερὸ; Μήπως ἐσὺ εἶσαι ἀνώτερος ἀπὸ τὸν πρόγονό μας Ἰακώβ, ὁ ὁποῖος μᾶς ἔδωσε τὸ πηγάδι, καὶ ἤπιε ἀπ' αὐτοῦ καὶ ὁ ἴδιος καὶ τὰ παιδιά του καὶ τὰ ζῶα ποῦ ἔτρεφε; Ἀποκρίθηκε ὁ Ἰησοῦς καὶ τῆς εἶπε· Καθένας ποῦ πίνει ἀπὸ τὸ νερὸ αὐτὸ θὰ διψήσει πάλιν· Ὅποιος ὅμως θὰ πιεῖ ἀπὸ τὸ νερὸ ποῦ ἐγὼ θὰ τοῦ δώσω, δέν θὰ διψήσει αἰώνια, ἀλλὰ τὸ νερὸ ποῦ θὰ τοῦ δώσω, θὰ γίνῃ μέσα του πηγὴ νεροῦ, ποῦ θὰ ἀναβλύζει πηδῶντας ἀστείρευτα δίνοντας αἰώνια ζωὴ. Τοῦ λέγει ἡ γυναῖκα· Κύριε, δός μου αὐτὸ τὸ νερὸ, γιὰ νὰ μὴ διψῶ οὔτε νὰ ἐρχομαι ἐδῶ γιὰ νὰ πάρω. Τῆς λέγει ὁ Ἰησοῦς· Πήγαينه φώναξε τὸν ἄνδρα σου καὶ ἔλα ἐδῶ. Ἀποκρίθηκε ἡ γυναῖκα καὶ εἶπε· Δέν ἔχω ἄνδρα. Τῆς λέγει ὁ Ἰησοῦς· Καλὰ εἶπες, ὅτι δέν ἔχω ἄνδρα· Γιατί πέντε ἄνδρες ἐπῆρες, καὶ τώρα αὐτὸν ποῦ ἔχεις δέν εἶναι ἄνδρας σου· Τώρα εἶπες τὴν ἀλήθεια. Τοῦ λέγει ἡ γυναῖκα· Κύριε, βλέπω ὅτι Ἐσὺ εἶσαι Προφήτης. Οἱ Πατέρες μας σ' αὐτὸ τὸ ὄρος λάτρευαν τὸ Θεό· Κι ἐσεῖς λέτε, ὅτι στὴν Ἱερουσαλήμ εἶναι ὁ τόπος, ὅπου πρέπει νὰ τὸν προσκυνοῦμε. Τῆς λέγει ὁ Ἰησοῦς· Γυναῖκα, πιστεψέ με, ὅτι γρήγορα ἐρχεται καιρὸς, ὅποτε οὔτε στό ὄρος αὐτὸ οὔτε στὰ Ἱεροσόλυμα, θὰ προσκυνήσετε τὸν Πατέρα. Ἐσεῖς προσκυνεῖτε αὐτὸ ποῦ δέ γνωρίζετε καλά, ἐμεῖς προσκυνοῦμε αὐτὸ ποῦ γνωρίζουμε καλά, διότι ἡ σωτηρία προέρχεται ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους. Ἀλλὰ θὰ ἔλθῃ ὥρα, καὶ ἡδὴ ἦλθε, ὅποτε οἱ ἀληθινοὶ προσκυνῶντες θὰ προσκυνήσουν τὸν Πατέρα πνευματικὰ καὶ μέ

τοιούτους ζῶτεϊ τοὺς προσκυνοῦντας αὐτόν.
 Πνεῦμα ὁ Θεός, καὶ τοὺς προσκυνοῦντας αὐτὸν
 ἐν πνεύματι καὶ ἀλοθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν. Λέγει
 αὐτῷ ἡ γυνή· Οἶδα ὅτι Μεσσίας ἔρχεται ὁ
 λεγόμενος Χριστός· ὅταν ἔλθῃ ἐκεῖνος, ἀναγγελεῖ
 ἡμῖν πάντα. Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Ἐγὼ εἰμι, ὁ
 λαλῶν σοι. Καὶ ἐπὶ τούτῳ ἦλθον οἱ μαθηταὶ
 αὐτοῦ, καὶ ἐθαύμασαν ὅτι μετὰ γυναικὸς ἐλάλει·
 οὐδεὶς μέντοι εἶπε, τί ζῶτεῖς ἢ τί λαλεῖς μετ' αὐτῆς;
 Ἀφῆκεν οὖν τὴν ὑδρίαν αὐτῆς ἡ γυνή καὶ
 ἀπῆλθεν εἰς τὴν πόλιν, καὶ λέγει τοῖς ἀνθρώποις·
 Δεῦτε ἴδετε ἄνθρωπον ὃς εἶπέ μοι πάντα ὅσα
 ἐποίῃσα· μήτι οὗτός ἐστιν ὁ Χριστός; Ἐξῆλθον οὖν
 ἐκ τῆς πόλεως καὶ ἤρχοντο πρὸς αὐτόν. Ἐν δὲ τῷ
 μεταξύ ἡρώτων αὐτὸν οἱ μαθηταὶ λέγοντες·
 Ραββί, φάγε. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· Ἐγὼ βρωσιν ἔχω
 φαγεῖν, ἣν ὑμεῖς οὐκ οἶδατε. Ἐλεγον οὖν οἱ
 μαθηταὶ πρὸς ἀλλήλους· Μή τις ἠνεγκεν αὐτῷ
 φαγεῖν; Λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Ἐμὸν βρωμά ἐστιν
 ἵνα ποιῶ τὸ θέλημα τοῦ πέμψαντός με καὶ
 τελειῶσω αὐτοῦ τὸ ἔργον. Οὐχ ὑμεῖς λέγετε ὅτι
 ἔτι τετράμῃνος ἐστι καὶ ὁ θερισμὸς ἔρχεται; ἰδοὺ
 λέγω ὑμῖν, ἐπάρατε τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑμῶν καὶ
 θεάσασθε τὰς χώρας, ὅτι λευκαὶ εἰσι πρὸς
 θερισμόν ἤδη. Καὶ ὁ θερίζων μισθὸν λαμβάνει καὶ
 συνάγει καρπὸν εἰς ζωὴν αἰώνιον, ἵνα καὶ ὁ
 σπείρων ὁμοῦ χαίρῃ καὶ ὁ θερίζων. Ἐν γὰρ τούτῳ
 ὁ λόγος ἐστὶν ὁ ἀλοθινός, ὅτι ἄλλος ἐστὶν ὁ
 σπείρων καὶ ἄλλος ὁ θερίζων. Ἐγὼ ἀπέστειλα

εἰλικρίνεια· Γιατί καὶ ὁ Πατέρας τέτοιους θέλει αὐτοὺς
 πού τὸν προσκυνοῦν. Ὁ Θεός εἶναι Πνεῦμα, καὶ αὐτοὶ
 πού τὸν προσκυνοῦν, πρέπει νά τὸν προσκυνοῦν πνευ-
 ματικά καὶ μέ εἰλικρίνεια. Τοῦ λέγει ἡ γυναίκα· Γνωρίζω
 ὅτι θά ἔλθῃ κάποιος Μεσσίας πού λέγεται Χριστός·
 Ὅταν θά ἔλθῃ ἐκεῖνος, θά μᾶς τά φανερώσει ὅλα. Τῆς
 λέγει ὁ Ἰησοῦς· Εἶμαι ἐγὼ πού σοῦ μιῶ. Καὶ ἐν τῷ με-
 ταξύ ἦλθον οἱ Μαθητές του καὶ ἀπόρῃσαν γιατί
 συνομιλοῦσε μέ μιά γυναίκα· Κανείς ὁμως δέν τοῦ εἶπε
 τί ζῶτεῖς ἢ γιατί συνομιλεῖς μέ αὐτήν· Ἀφῃσε λοιπόν τῆ
 στάμνα τῆς ἡ γυναίκα κι ἐπῆγε στήν πόλῃ καὶ λέγει
 στοὺς ἀνθρώπους· Ἐλάτε νά δεῖτε ἕναν ἄνθρωπο, ὁ
 ὁποῖος μοῦ εἶπε ὅλα ὅσα ἔκανα· Μήπως αὐτός εἶναι ὁ
 Χριστός; Ἐβῆκαν λοιπόν ἀπό τὴν πόλῃ καὶ ἔρχονταν σ'
 αὐτόν. Ἐν τῷ μεταξύ τὸν παρακαλοῦσαν οἱ Μαθητές
 λέγοντας· Διδάσκαλε, φάγε. Καὶ Ἐκεῖνος τοὺς εἶπε· Ἐγὼ
 ἔχω νά φάγω φαγῶτό, τό ὁποῖο ἐσεῖς δέ γνωρίζετε.
 Ἐλεγον λοιπόν οἱ Μαθητές μεταξύ τους· Μήπως τοῦ
 ἔφερε κάποιος νά φάγει; Τοὺς λέγει ὁ Ἰησοῦς· Δικό μου
 φαγῶτό εἶναι, νά κάνω τό θέλημα αὐτοῦ πού μέ ἔστειλε,
 καὶ νά τελειῶσω τό ἔργο του. Ἐσεῖς δέν λέτε, ὅτι μένουν
 ἀκόμῃ τέσσερις μῆνες καὶ ἔρχεται ὁ θερισμός; Ἐγὼ
 ὁμως σᾶς λέγω· Σοκῶστε τά μάτια σας, καὶ δεῖτε τά χω-
 ράφια, ὅτι εἶναι λευκά ἤδη καὶ ἔτοιμα γιά θερισμό. Καὶ
 αὐτός πού θερίζει παίρνει μισθό, καὶ παίρνει καρπὸ πού
 τὸν ὁδογεῖ στήν αἰώνια ζωή, ὥστε καὶ αὐτός πού σπέρ-
 νει νά χαίρεται μαζί καὶ αὐτός πού θερίζει. Διότι σ' αὐτή
 τὴν περίπτωσῃ εἶναι ἀλοθινός ὁ λόγος, ὅτι ἄλλος εἶναι
 αὐτός πού σπέρνει, καὶ ἄλλος αὐτός πού θερίζει. Ἐγὼ

ὕμᾱς θερίζειν ὃ οὐχ ὑμεῖς κεκοπιάκατε· ἄλλοι κεκοπιάκασι, καὶ ὑμεῖς εἰς τὸν κόπον αὐτῶν εἰσελῶλύθατε. Ἐκ δὲ τῆς πόλεως ἐκεῖνῃς πολλοὶ ἐπίστευσαν εἰς αὐτὸν τῶν Σαμαρειτῶν διὰ τὸν λόγον τῆς γυναίκος, μαρτυρούσῃς ὅτι εἶπέ μοι πάντα ὅσα ἐποίῃσα. Ὡς οὖν ἦλθον πρὸς αὐτὸν οἱ Σαμαρεῖται, ἠρώτων αὐτὸν μείναι παρ' αὐτοῖς· καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ δύο ἡμέρας. Καὶ πολλῶ πλείους ἐπίστευσαν διὰ τὸν λόγον αὐτοῦ, τῇ τε γυναικὶ ἔλεγον ὅτι οὐκέτι διὰ τὴν σὴν λαλιὰν πιστεύομεν· αὐτοὶ γὰρ ἀκῶκόαμεν, καὶ οἶδαμεν ὅτι οὗτός ἐστιν ἀλῶθῶς ὁ σωτὴρ τοῦ κόσμου, ὁ Χριστός.

σᾶς ἔστειλα νὰ θερίζετε, αὐτό γιὰ τὸ ὅποιο δὲν κοπιάσατε· Ἄλλοι κοπίασαν κι ἐσεῖς μπήκατε στὸν κόπο τους. Καὶ ἀπὸ τὴν πόλῃ ἐκεῖνῃ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς Σαμαρεῖτες πίστεψαν σ' αὐτὸν ἐξ αἰτίας τῶν λόγων τῆς γυναίκας, πού βεβαίωνε, ὅτι μοῦ εἶπε ὅλα ὅσα ἔκανα. Ὅταν λοιπὸν ἦλθαν κοντά του οἱ Σαμαρεῖτες, τὸν παρακαλοῦσαν νὰ μείνει κοντά τους· Καὶ ἔμεινε ἐκεῖ δύο ἡμέρες. Καὶ πολὺ περισσότεροι πίστεψαν ἀπὸ τὰ λόγια του, καὶ ἔλεγον στὴ γυναίκα, ὅτι δὲν πιστεύουμε πλέον ἀπὸ τὰ δικά σου λόγια· γιατί οἱ ἴδιοι ἀκούσαμε κι ἐγνωρίσαμε, ὅτι αὐτός εἶναι ἀλῶθινά ὁ Σωτὴρας τοῦ Κόσμου ὁ Χριστός.

